

МІСЦА

ЧАСОПІС ЛЬВІВСЬКОЇ АРХІЄПАРХІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-КАТОЛІЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

• ЛЮТИЙ • 2009 РОКУ БОЖОГО • ЧИСЛО • 2/51 •

Ми повинні бити на сполох

2-3 стор.

Лефевристи прийшли до Папи з покаянням

Номіновано ще одного єпископа

Новини із теренів Архiepархії

4-5 стор.

Ватикан відкриває таємниці II Ватиканського Собору

За лаштунками «трибуналу совісті»

6-7 стор.

Церква і політика. А що після Собору? Розкол?..

Синдром людини, яка уникла абортів

8-9 стор.

Щоб серця єдналися в любові. Християнський клуб знайомств

Сталін на іконі чи ікона Сталіна?

Король Бахрейну обдарував Католицьку Церкву

10-12 стор.

Заповіді Божі

Історія парохій Львівщини. Підберізіці

Хвилина на призадуму

Гаситель прийшов шукати те, що загинуло. Прийшов до поганського краю, бо хворі потребували лікаря. Світло з'явилося у темноті й засвітилося тим, хто змирився з темрявою, хто не шукав виходу із неї. Звичайно, цим світлом є Христос! Люди почувалися добре у темноті, котра стала законом чи нормою їхнього життя. Коли ж засіяло світло, тоді показалися темні діла людей. Так буває, що людина не любить і не бажає змін у своєму житті. Люди сусідніх країн сиділи у темноті, не поспішали вибиратися з неї, бо їм було добре у ній. Змирилися. «Галилеї язичницькій, Заулонській країні і Нафталімській землі, як сказав пророк, Світло велике засіяло – Христос. Затьмареним з'явилася світла зоря із Вифлєсму; краще ж – із Марії Господь засяєв усій вселеній проміння Сонця правди...» (Утренняя Богоявлення, Ікос по 6-тій пісні Канону)

В житті, як бачимо та переконаємося, багато осіб миряться із всякою темнотою. Наприклад, п'яниці – радше алкоголіки, чи розпусники, злодії, державні крадії та обманники, вбивці та їм подібні – їхні дії стають нормою життя. Спробуймо довести людині-п'яниці, що вона чинить зло. Така особа почувається добре, коли випиває склянку п'яного напою і сидить на землі в болоті, або ж лежить на холодній землі, брудна, обшарпана, слинява, не може кроку ступити, слова вимовляє невизначно, а то й зовсім не може зв'язати їх до купи. Чоловік відвертається від п'яної дружини, а дружина – від п'яного мужа. Діти стають за життя сиротами, маючи такого батька чи матір, а часом і обоє – п'яниці. Все в домі запусчено. Мати не зварить дітям їсти, не випере одяг навіть собі, не прибере в кімнаті... Сидить у темноті, темрява обійняла її, й намагання рідних чи близьких допомогти – даремні старання.

Коли говоримо про п'яниць, наркоманів та злодіїв, то, на жаль, мусимо визнати, що цією темрявою перейнята вся наша держава. Так багато осіб вже з дитинства замість молока та доброго узвару з сушених фруктів п'ють пиво, самогон, вживають наркотики, палять

сигарети і підступну «травку». А вино, для прикладу, дано для того, щоб веселитися, а надмір його вживання губить цю прекрасну властивість. Дійсно, хто вживає спиртне понад міру, така людина не відчуває веселості, їй крутиться в голові, з такою особою не можна поговорити, бо їй заплітається язик, бракує логічного думання... П'яних ніхто не сприймає серйозно, з таких насміхаються, від таких осіб відвертаються та втікають. П'яні та наркомани часто довершують поганих вчинків: можуть зробити підпал, крадіжку, не роздумуючи, покалічать людину, навіть вб'ють без жодного застереження... Надмір алкогольних напоїв, а навіть їжі, дуже шкодить здоров'ю. Їсти чи пити не являється злом, а необхідністю, але коли надаватися занадто чи пити, не маючи міри – велике зло.

Зло не криється у споживанні вина, а непоміркованість споживання вина приводить до поганого настрою та поведінки без контролю, твердить Учитель Церкви. «П'яниця – живий мертвець; п'янство – демон самозваний, недуга, що не має прощення, падіння, позбавлене оправдання, загальний сором нашого роду» (св. Ів. Золотоустий. «Бесіда 1-ша про статуї», п.5).

Дуже прикро говорити про такі речі, але коли глянемо навкруги, ляк переймає серце. Учні шкіл, студенти, організм яких ще не встановлений фізично, – дуже багато із них не вчать, а практикують паління цигарок та випивають надмір шкідливих напоїв. Такий спосіб життя нашого підростаючого покоління провадить до згуби національної свідомості та ідентичності. Ми всі повинні бити на сполох, бо пропадає наша молодь, гинуть здібні сили.

У наш час трудно знайти доброго робітника, – навіть тоді, коли пропонується добра платня. Багато осіб відвикли від праці, від відповідальності: краще, мовляв, всі журби втопити у чарці... Але це не вирішує проблеми, а лише ускладнює ситуацію.

Звідки будемо мати добрих провідників держави, коли народ втрачає свою гідність? Бачимо, яка несправедливість існує у нашому суспільстві, яка темнота обійняла наш народ та нашу владу! Нічого не вирішується без грошей, бракує справедливих суддів. Колись Мойсей пригадавав своєму народові: «Того ж самого часу я дав і суддям вашим такий наказ: Вислуховуйте справи ваших братів і судіть справедливо між будь-ким і його братом та чужинцем» (Втор. 1,16). А в наших судах, навіть у нашому Львові! – стало відомо, що судді збирали мільйони з людей за несправедливі вироки.

«Чи справедливо судите, о, сини людські!» (Пс. 58,2), – запитує Господь. Бачимо безвідповідальність нашого уряду, члени якого виборюють владу для своїх соратників по партії, а потім грабують народ, знищують над ним у підступний спосіб. Люди віддалилися від Бога, від його світла, тримаються від Господа здалека, у темноті, бо в темряві вдається довершувати грішних та брудних діл.

Чи довго це протриває? – Необхідна молитва та добре бездоганне життя від нас – і зміна прийде. Всі лиходії впадуть, відійдуть; якщо не покаються, то погано закінчать своє життя у вічності. Ми пам'ятаємо слова автора псалмів: «Він судить народи справедливо» (Пс. 96,10). Божий вирок – останній. Тому дуже вартує повторити безсмертні слова Господа: «Покайтеся, бо Небесне Царство близько» (Мт. 4,17).

Усі потребуємо покаяння. Перепрошуймо Бога і за свої промахи, і за гріхи нашого хворого суспільства. Здавалося б, що ми так багато досягнули: очікувану свободу, волю. А ворог не спить: народ ділить та володарює.

Чинімо щирі молитви, кличмо до Господа з великою надією, щоб настала духовна зміна. Пресвята Богородице, збережи наш народ та нашу країну від нахабства чиновників та хитрого підступу ворогів. Ісусе Христе, Ти – світло світу! Прожени темряву із сердець нашого народу!

† Ігор (ВОЗЬНЯК), Архiepіскоп Львівський.

Святійший Отець, після тривалого діалогу між Апостольським Престолом та Священним Братством Святого Пія Х, представленим його Генеральним Настоятелем Преосвященним монсеньором Бернардом Фелле, прийняв повторне прохання від зазначеного єпископа у листі від 15 грудня 2008 року, також і від імені трьох інших єпископів Братства, Преосв. Монс. Бернарда Тесе де Маллере, Преосв. Монс. Ричарда Вілліамсона і Преосв. Монс. Альфонса де Галлярета, про звільнення їх від екскомуніки, під яку підпали тому двадцять років.

Справді, через уділення єпископських свячень, здійснених 30 червня 1988 Преосв. Монс. Марселем Лефевром, без папського мандату, вищезгадані чотири єпископи підпали під екскомуніку *latae sententiae*, що була формально задекларована Конгрегацією для єпископів 1 липня 1988 року.

Преосв. Монс. Бернард Фелле, у вищезгаданому проханні виразно виявив Святейшому Отцеві, що „ми завжди маємо тверду волю залишатися католиками і скеровувати всі наші сили для служіння Церкві Господа Нашого Ісуса Христа, що нею є Римо-Католицька Церква. Ми приймаємо її навчання із синівським духом. Ми твердо віримо в примат Святого Петра і його прерогативи, і тому актуальний стан спричиняє нам багато терпіння”.

Його Святість Венедикт XVI, котрий від початку слідував за цим діалогом, завжди шукав можливості відновити єдність із Братством, навіть зустрічаючись особисто з Преосв. Монс. Бернардом Фелле 29 серпня 2005 року. При цій нагоді Римський Архієрей побажав, щоб поступово й в розумні проміжки часу продовжувати цей шлях і тепер добросердно, з пастирською турботою та батьківським милосердям, через Декрет Конгрегації для єпископів від 21 січня 2009 року, звільняє від екскомуніки, яка тяжіла над вищезгаданими єпископами. У своєму рішенні Святійший Отець був надхнений бажанням, щоб якнайшвидше досягти цілковитого примирення і повної єдності.

3 Ватикану, 24 січня 2009 року

КОНГРЕГАЦІЯ ДЛЯ ЄПІСКОПІВ ДЕКРЕТ

Листом від 15 грудня 2008 року скерованого до Його Високопреосвященства Даріо Кастрійон кардинала Ойоса, Президента Папської Комісії *Ecclesia Dei*, монсеньор Бернард Фелле, також і від імені трьох інших єпископів, свячених 30 червня 1988 року, повторно турбувався про звільнення їх від екскомуніки, що була формально задекларована Декретом Префекта Конгрегації для єпископів 1 липня 1988 року. У зазначеному листі, монсеньор Бернард Фелле стверджує: «ми завжди маємо тверду волю залишатися католиками і скеровувати всі наші сили для служіння Церкві Господа Нашого Ісуса Христа, що нею є Римо-Католицька Церква. Ми приймаємо її навчання із синівським духом. Ми твердо віримо в примат Святого Петра і його прерогативи, і тому актуальний стан спричиняє нам багато терпіння».

Його Святість Венедикт XVI – з батьківським відчуттям щодо духовної нужди, яку виразили зацікавлені особи з причини кари екскомуніки та з довірою до їхнього виявленого зобов'язання у цитованому листі не щадити жодних зусиль для поглиблення у необхідних розмовах з Представниками Святого Престолу ще відкритих питань, так, щоб могли швидко досягнути повного і прийняттого вирішення проблеми, що постала на початку – вирішив переглянути канонічний стан єпископів Бернарда Фелле, Бернарда Тесе де Маллере, Ричарда Вілліамсона й Альфонса де Галлярета, що постав внаслідок їхніх єпископських свячень.

Цим актом бажається зміцнити двохсторонні відносини довіри, посилити і дати стабільність відношенням. Цей дар миру, вкінці різдвяних богослужінь, являється знаком для заохочення до єдності у любові вселенської Церкви та досягнута усунення неподобства розділення.

Висловлюється бажання, щоб за цим кроком слідувало швидке досягнення повної єдності з Церквою цілого Братства Святого Пія Х, засвідчуючи в такий спосіб правдиву вірність та правдиве визнання Учительського Уряду та влади Папи з доказом видимої єдності.

Силою влади, виразно наданої Святішим Отцем Венедиктом XVI, даним Декретом, звільняю єпископів Бернарда Фелле, Бернарда Тесе де Маллере, Ричарда Вілліамсона й Альфонса де Галлярета від кари екскомуніки *latae sententiae*, що була задекларована цією Конгрегацією 1 липня 1988 року, в той сам час задекларовую, що сьогоднішньою датою припиняють діяти юридичні наслідки, виданого тогочасного Декрету.

Рим, від Конгрегації для єпископів,
21 січня 2009 року

Кардинал Джованні БАТТИСТА РЕ
Префект Конгрегації для єпископів

Архієрейські відвідини храму св. Василя Великого у Рясному 1

14 січня 2009 року, Високопреосвященний Владика Ігор (Возьняк), Архієпископ Львівський, з пастирським візитом відвідав громаду храму св. Василя Великого (вул. Стельмаха, 3, м. Львів-Рясне1). Оскільки храм в процесі спорудження, святкове Богослужіння відбулося у каплиці блаженного Олексія Зарицького настоятелем якої є протоієрей Михайло Розпендовський. Спільно із Правлячим Львівським Архієреєм, молилися священники архієпархії, вірні громади св. Василя Великого, вірні із с. Братковичі, Сихівського масиву та околиць.

Звертаючись до вірних, Архієрей у приклад навів життя пресвятої родини в часі після народження Ісуса Христа. Перебуваючи в крайній убогості Марія і Йосиф не опускали рук, але сміливо сповняли волю Божу. Це завдання, згідно слів Владика, сьогодні стоїть перед кожним: «Користаймо з часу, котрий Господь дає нам, щоб розуміти його волю та бездоганно виконувати її. Всі дорогі й близькі нам особи та речі, наш достаток та різні успіхи, хай будуть для нас такими, щоб зростати у Господі» - сказав Архієпископ.

На завершення настоятель подякував меценатам, які завжди радо відкликаються на церковні потреби

громади, зокрема п. Петру Кратюку, за фінансової підтримки якого постала капличка бл. Олексія Зарицького. Рівно ж, настоятель храму склав подяку усім людям доброї волі, які в той чи інший спосіб долучаються до розбудови парафіяльної спільноти.

Освячення храму-музею блаженного Климентія Шептицького

25 січня 2009 року Високопреосвященніший Владика Ігор (Возьняк), Архієпископ Львівський відвідав храм блаженного Климентія Шептицького (м. Львів, вул. Кривоноса, 1). Архієрейські відвідини відбулися в контексті святкування першої річниці з дня від-

криття і освячення храму.

12 грудня 2006 року владика Ігор (Возьняк), Архієпископ Львівський УГКЦ надіслав керівництву університету листа з проханням про можливу передачу церковній громаді УГКЦ приміщень і споруд колишнього монастиря по вул. М. Кривоноса, 1, зокрема храму св. Казимира. У відповідь вже 4 січня 2007 року від генерала Володимира Ортинського надійшла відповідь зі згодою, а також запевненням відповідного клопотання перед керівництвом МВС та обіцянкою сприяння у проведенні реставраційних і ремонтних робіт.

Освячення відбулося 21 січня 2008 року, рівно ж, при храмі розпочав

діяти музей сакрального мистецтва ім. Антонія Петрушевича Львівської архієпархії УГКЦ, у якому розміщено експозицію частини пам'яток іконописного мистецтва, зібраного монахами-студитами після легалізації УГКЦ.

На завершення, ієромонах Севастіян Дмитрух, студит, голова Сакральної комісії Львівської архієпархії УГКЦ, завдяки старанням якого відбулося відкриття та освячення даної церкви-музею, подякував Високопреосвященнішому Владичі Ігор за постійну духовну опіку та усім людям доброї волі, які долучаються до розвитку храму і музею.

У Львівській духовній семінарії розпочався новий навчальний семестр

2 лютого 2009 року, Божественною Літургією, яку очолив ректор Львівської духовної семінарії о. д-р Святослав Шевчук у співслужінні з отцями-настоятелями,

розпочався новий навчальний семестр. У проповіді о. Святослав, розважаючи над євангельським уривком, наголосив на важливості обов'язку кожного, а особливо осіб, які бажають посвятити себе Богові, освячувати власну душу, щоби Господь Бог, на образ і подобу якого ми всі сотворені, був завжди присутній в нашому серці.

«Повернувшись із зимових вакацій до семінарії, залишіть все, що не Боже, поза стінами семінарії, а тут віддайте Богові Боже, стримлячись до святості власної душі, оскільки всі ми сотворені на образ Божий», - зазначив проповідник.

Відтак, ввечері у конференційному залі семінарії, з нагоди початку нового навчального семестру відбулася загальна конференція, на якій з настановчим словом до братів-семинаристів звернувся: ректор семінарії о. д-р Святослав Шевчук, віце-ректор семінарії о. Орест Демко та економ семінарії о. Роман Бакуш.

Освячено фундамент під будівництво стадіону до Євро 2012

Протосинкел Львівської Архієпархії о. Орест Фредина, 20 січня 2009 року, освятив фундамент під будівництво стадіону до Євро 2012.

20 січня на будівельному майданчику по вул. Стрийській відбулося урочисте закладання пам'ятної символічної капсули. Як повідомили у прес-службі Львівської міської ради, на початку спорудження фундаменту мер міста Андрій Садовий та губернатор Микола Кміть урочисто заклали капсулу із листом для майбутніх поколінь.

Підчас освячення о. Орест пригадав слова псалмопівця Давида, який у 127 псалмі наголошує, що коли не Господь буде дім - даремне турбуються будівничі. «Усі християни сьогодні радіють, що з Божого благословення починаються роботи з побудови стадіону до Євро 2012 у нашому рідному місті Львові» - сказав Протосинкел.

Роботи із встановлення фундаменту стадіону розпочинаються 20 січня і триватимуть до кінця травня цього року згідно з графіком.

Глава УГКЦ молився за загиблих у битві під Крутами

29 січня – річниця бою під Крутами. У цей день Президент України Віктор Ющенко, депутати українського парламенту, представники центральних органів виконавчої влади, громадські та церковні діячі вшанували пам'ять загиблих

героїв. Глава держави поклав квіти до пам'ятного знака Героям Крут у Києві на Аскольдовій могилі, – повідомляє офіційне інтернет-представництво Президента України.

У рамках заходу також відбулася Панахида за загиблими під Крутами. Богослужіння очолив Блаженніший Любомир, Глава УГКЦ. З ним співслужили Владика Димитрій (Рудюк), Митрополит Переяслав-Хмельницький УПЦ КП, та Владика Богдан (Дзюрах), Єпископ-помічник Київської архієпархії УГКЦ.

29 січня 1918 року відбувся нерівний бій між захисниками Української Народної Республіки та більшовиками під проводом Муравйова. Оскільки на курні з 300 осіб наступило спочатку 3 тисячі більшовиків, а потім стільки ж підкріплення, вони розгромили захисників Центральної Ради. А тих, хто

вижив – закатували. Навесні того ж року Михайло Грушевський розпорядився перевезти з Крут до Києва на Аскольдову могилу тіла 27 осіб, яких ідентифікували.

Завершив роботу Другий Всеукраїнський з'їзд головних військових капеланів УГКЦ

З'їзд відбувався 27–28 січня у с. Зарваниця, Тернопільської області. У ньому взяли участь головні військові капелани всіх єпархій та екзархатів УГКЦ в Україні та представники силових структур України (Міністерства оборони України, Міністерства внутрішніх справ України, Внутрішніх військ МВС України, Державної Прикордонної служби України).

З'їзд відкрив Преосвященний Владика Михаїл (Колтун), керівник Відділу Патріаршої Курії УГКЦ у справах душпастирства силових структур України, який зокрема відзначив: «Метою проведення такого з'їзду є налагодження ефективної співпраці як між Церквою і силовими структурами, так і всередині Церкви, між капеланами різних єпархій УГКЦ та Відділом Патріаршої курії».

Після Літургії відслужили Панахиду за загиблим в бою під Крутами юнаками.

На завершення з'їзду учасники обговорили підготовку Всеукраїнського військового паломництва до Зарваниці, яке планується провести восени цього року та сформувавши плани діяльності на поточний рік. Крім проведення паломництва до Зарваниці, планується провести кілька тренінгів для військових капеланів, розробити та видати молитовники для військових та требники для капеланів, а також сприяти створенню Центрів душпастирства військових при семінаріях, наприкладі Львівської духовної семінарії Святого Духа, які стануть осередками підготовки капеланів та допомоги їм у їхньому щоденному служінні.

о. Любомир ЯВОРСЬКИЙ

Для вірних УГКЦ в Аргентині призначено єпископа-помічника

14 січня 2009 року, о 13.00, у Ватикані було повідомлено про те, що Святіший Отець Венедикт XVI поблагословив рішення Синоду Єпископів Української Греко-Католицької Церкви про призначення всесвітлішого отця доктора Святослава Шевчука, ректора Львівської духовної семінарії Святого Духа, Єпископом-помічником єпархії Покрова Пресвятої Марії в Буенос-Айресі (Аргентина). Новому єпископу уділено титулярний престол *Castra di Galba*.

Єпископська хіротонія о. д-ра Святослава Шевчука, ректора Львівської духовної семінарії Святого Духа, відбудеться у день празника Благовіщення Пресвятої Богородиці, 7 квітня 2009 року, у Львові, в Архикафедральному соборі Святого Юра. Архиєрейська Літургія розпочнеться об 11.00. Святителями Єпископа-помічника єпархії Покрова Пресвятої Марії в Буенос-Айресі будуть Блаженніший Любомир, Верховний Архиєпископ Києво-Галицький, Владика Ігор (Возняк), Архиєпископ Львівський, та Владика Михаїл (Микицей), Єпарх єпархії Покрова Пресвятої Марії в Буенос-Айресі.

БІОГРАФІЧНА ДОВІДКА
О. СВЯТОСЛАВА ШЕВЧУКА
Народився 5 травня 1970 року у м. Стрию, Львівської обл. Дияконське свячення отримав 21 травня 1994 року (святитель Владика Филімон (Курчаба), священіч – 26 червня 1994 року (святитель Блаженніший Мирослав Іван Кардинал Любачівський).

Навчання:
1991-1992 – навчався у Центрі філософсько-богословських студій "Дон Боско" у м. Буенос-Айресі (Аргентина);

1992-1994 – Львівська духовна семінарія;

1994-1995 – Папський університет св. Томи Аквінського (Рим, Італія). Богословський факультет. Ступінь бакалавра;

1995-1997 – Папський університет св. Томи Аквінського. Богословський факультет, секція морального богослов'я;

1997-1999 – Папський університет св. Томи Аквінського. Богословський факультет. Докторат з відзнакою *Summa cum laude* в галузі богословської антропології та основ моральної богословії візантійської богословської традиції. Доктор богослов'я.

Службова діяльність:

1999-2000 – префект Львівської духовної семінарії Святого Духа;

2000-2007 – віце-ректор ЛДС Святого Духа;

З 2001 – віце-декан богословського факультету Львівської богословської академії (відтак Українського католицького університету);

2002-2005 – Голова секретаріату та особистий секретар Блаженнішого Любомира, керівник Патріаршої курії у Львові;

З червня 2007 – ректор ЛДС Святого Духа.

Департамент інформації УГКЦ
Прес-служба Львівської архієпархії

кількома рядками...

У ВАТИКАНІ ОБГОВОРЮЮТЬСЯ КОНКРЕТНА ДОПОМОГА ЦЕРКОВНИМ ГРОМАДАМ ІНДІЇ ТА УКРАЇНСЬКІЙ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКІЙ ЦЕРКВІ

Від 26 до 30 січня 2009 року у Ватикані проходить щорічна Асамблея Роако, тобто Ради організацій, які надають допомогу Східним Католицьким Церквам. До цієї установи входить 50 різних благодійних організацій. У центрі уваги цьогоорічної зустрічі – ситуація церковних громад в Індії та надання допомоги Українській Греко-Католицькій Церкві, потреби якої представляє ректор Українського католицького університету зі Львова, о. д-р Борис Гудзяк.

Розглядається питання фінансової допомоги Малабарській та Маланкарській східним католицьким Церквам у Індії, які відзначаються великим зростом, збільшенням вірних та створенням нових єпархій на розлогих територіях.

Стосовно Української Греко-Католицької Церкви будуть підведені підсумки, що зроблено за приблизно 20 років після виходу з підпілля. Визначають актуальні потреби, зокрема у сфері церковної освіти та формації духовенства.

Крім того, буде розглянута ситуація християн на Близькому Сході.

У СТРИЮ ВШАНУВАЛИ МОЩІ СВЯЩЕННОМУЧЕНИКА ПЕТРА (ВЕРГУНА)

Стрияни та гості міста 1 лютого 2009 року взяли участь у відпусті до мощей блаженного отця Петра (Вергуна). Саркофаг з його мощами знаходяться в правому бічному престолі Кафедрального храму Успіння Пресвятої Богородиці м. Стрий. Цього дня після Літургії Владика Юліян (Гбур) і Тарас (Сеньків) молилися Молебень до блаженного і просили заступництва для присутніх паломників.

Мощі священномученика Петра 26 липня 2004 року були перевезені з Сибіру в Україну. Блаженний повернувся в Україну через шістьдесят років.

Священномученик Петро Вергун належить до числа новопроголошених блаженних нашої Церкви. Він беатифікований Святішим Отцем Іваном Павлом II у червні 2001 року у Львові. Блаженний о. Петро є першим серед числа греко-католицьких "сибірських" мучеників, хто офіційно, з дотриманням норм церковного та державного законодавства, був перевезений з Сибіру в Україну та торжественно вшанований в Україні.

ПРАВОСЛАВНИЙ СВЯЩЕНИК "ШТУРМУВАВ" ДІМ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОГО ДУШПАСТИРЯ

21 січня 2009 року священник Української Православної Церкви Московського Патріархату разом з трьома десятками прихожан вдерся на подвір'я греко-католицького священика в смт. Іванівка Одеської області. Протистояння спровокувала церемонія відспівування померлої жінки, дочка якої звернулася за допомогою до греко-католицького священика.

Згідно офіційної інформації Одесько-Кримського екзархату УГКЦ, православний священник Володимир Ущипівський був обурений тим, що чин відспівування здійснюватимуть саме греко-католики. Разом з 30 своїми прибічниками, він організував «хресний хід» до двору настоятеля греко-католицького храму Переображення ГНІХ о. Юрія Кашуби. Після приходу на подвір'я, православні почали насильно витягувати дружину священика УГКЦ з будинку на вулицю, тоді як сам о. Юрій перебував з пастирським візитом в одного зі своїх прихожан.

Завдяки своєчасному втручання правоохоронних органів ескалации конфлікту удалося уникнути. Співробітники міліції склали акт порушення священиком УПЦ МП і його прихожанами громадського порядку.

Релігійне Управління

Одесько-Кримського екзархату УГКЦ

НАЙСТАРШИМ ПАРАФІЯЛЬНИМ СВЯЩЕНИКОМ ПЛАНЕТИ ВИЯВИВСЯ ДУШПАСТИР УГКЦ

Степану Гриньоху, найстарішому священику УГКЦ в США, виповнилося 97 років. Прослуживши 57 років настоятелем храму Святих Кирила та Мефодія у місті Оліфант (штат Пенсільванія), він прийняв рішення піти на спокій.

Як інформує тижневик «2000», серед всіх парафіяльних священиків планети Степан Гриньох досяг найбільш похилого віку.

Духовний сан Степан Гриньох прийняв у Римі 3 квітня 1938 року. Він служив у храмах Міннеаполіса та викладав у декількох семінаріях. Після служіння у Вашингтоні, переїхав працювати у церкву Оліфанта, настоятелем якої був впродовж усього подальшого служіння.

кількома рядками...

У ПЕТЕРБУРЗІ ПРЕДСТАВИЛИ КНИГУ ПАПИ ВЕНЕДИКТА XVI В РОСІЙСЬКОМУ ПЕРЕКЛАДІ

Петербурзький видавничий дім «Азбука-класика» за підтримки Німецького культурного центру імені Гьоте видав у світ книгу Папи Римського Венедикта XVI «Ісус із Назарету» російською мовою. Представлення її громадськості Північної столиці Росії відбулося в римо-католицькому храмі св. Катерини, повідомляє ІТАР-ТАРС. У Москві ж презентація книги відбулася ще 2 грудня минулого року.

У передмові Папа Римський пише, що довго йшов до цієї книги, перша частина якої запропонована увазі публіки всього християнського світу, яка читає. У ній він підводить своєрідний підсумок своїх багатолітніх праць, в центрі яких – головне питання: усвідомлення справжнього значення Ісуса Христа. «Церква дуже зайнята собою замість того, щоб говорити про Христа», – вважає автор. Він відзначив, що публікацію книги «Ісус із Назарету» слід розуміти не як офіційний директивний документ, а лише як результат його особистих роздумів. Вона – запрошення до діалогу і дискусії по темі, яку вона заторкує.

Видавці відзначають, що вихід книги викликав чимало різних і суперечливих відгуків. Але при всіх «за і проти» склалася загальна думка, що її автор зробив мужній крок: ще жоден Папа Римський не видавав наукових творів про Ісуса Христа.

МУСУЛЬМАНСЬКІ ІМАМИ ПРОЙШЛИ НАВЧАННЯ В КАТОЛИКІВ

40 мусульманських імамів та релігійних наставників закінчили минулого місяця спеціальний професійний курс у Парижі, в який входило також навчання в католицькому інституті. Верховний імам Парижа, який вручав випускникам дипломи про закінчення курсу, в інтерв'ю каналу «Аль-Арабія» відзначив, що у Франції ісламові регулярно доводиться зіштовхуватися з явищами секуляризації, модернізації й фундаменталізму. У таких умовах, підкреслив він, мусульманство не може триматися осторонь, не знати мови й не мати поняття про культуру і релігійні традиції країни, в якій вони проживають.

На сьогодні у Франції діє 1890 мечетей та молитовних будинків, в яких працює понад 2000 імамів. Релігійні мусульманські наставники активно працюють також у різних установах – лікарнях, в'язницях, школах та армії

ПРАВОСЛАВНІ ПРОПОНУЮТЬ УЧИТИСЯ В КАТОЛИКІВ І ПРОТЕСТАНТІВ

Позитивний досвід місії в молодіжному середовищі, накопичений католицькими та протестантськими організаціями, варто вивчати й запозичати з нього все краще, вважають у Російській православній церкві. «Наприклад, у протестантів є дуже гарні сайти знайомств: чисті, християнські, без порнографії і нав'язливої реклами. На жаль, зараз через ці сайти багато наших дівчат знайомляться з іноземцями і виїжджають на Захід. А повинно бути навпаки – щоб іноземці через сайти знайомств дізнавалися про православ'я та їхали до нас», – заявив керівник інформаційно-видавничого управління синодального Відділу у справах молоді Московського патріархату еромонах Дімітрій (Першин) на круглому столі в рамках виставки-форуму «Православна Русь». Він відзначив, що позитивний досвід роботи протестантських молодіжних клубів, дискусійних майданчиків вже вивчається Відділом у справах молоді.

У свою чергу, секретар Відділу зовнішніх церковних зв'язків Московського патріархату з міжхристиянських відносин о. Ігор Вижанов заявив кореспондентові «Интерфакс-Религія», що «досвід католиків і протестантів, безумовно, повинен бути пропущений православними людьми через призму свого православного сприйняття: щось варто відкинути, але щось було б добре застосовувати і в нас». На думку о. Ігоря, «православні люди повинні не лінуватися виявляти цікавість до досвіду інших християнських Церков і брати відтіля краще».

(Продовження на 5 стор.)

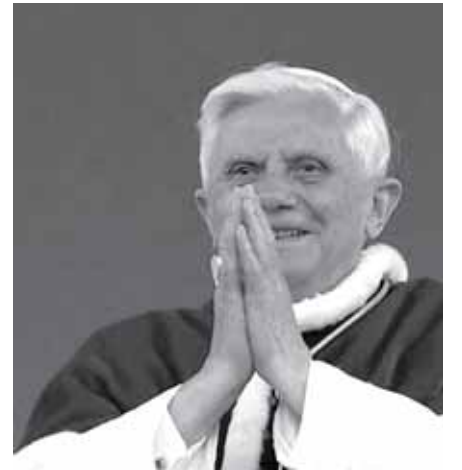
Папа закликав політиків відмовитися від егоїзму

12 січня Папа Венедикт XVI прийняв на аудієнції представників цивільних властей Риму та області. Вислухавши мера Риму та глав італійської адміністрації, Папа закликав політиків заради виходу з кризи забути про егоїзм, бути готовими до непопулярних рішень. «Я думаю про сім'ї, – говорив Папа, – особливо про ті, де є маленькі діти, в яких є право на світле майбутнє, про літніх людей, чимало з яких є самотніми і живуть у скрутних умовах, про аварійний стан житлового фонду, про гострий брак робочих місць та безробіття молоді, про непросте співіснування різних етнічних груп, про величезну проблему міграції і бродяжництва».

«Поза сумнівом, світова спільнота переживає час важкої економічної кризи, проте очевидно, що вона пов'язана з існуючою культурою та

системою цінностей», – упевнений понтифік. Тому він запропонував політикам на майбутнє мислити стратегічно і врахувати цю обставину. Також Папа фактично благословив італійських лідерів на використання «католицького» ресурсу: «Католицька спільнота... не лише пишається своїми привілеями, але й бажає, аби її духовна та соціальна місія продовжували отримувати схвальну оцінку та сприяння».

Про те, що кризу потрібно лікувати у тому числі й етичними засобами, Папа говорив ще до того, як згадав криза настала. Отже, до думки Венедикта XVI італійські власті поставилися більш ніж серйозно. Президент сенату Ренато Скіфани в інтерв'ю каналу новин TG1 назвав слова Папи «авторитетним закликом до відповідальності».

Окрім загальної зустрічі, відбулася окрема розмова Папи з мером Риму Джанні Алеммано за закритими дверима особистої бібліотеки понтифіка.

Ватикан пролив світло на діяльність «Трибуналу совісті»

У Ватикані розповіли про діяльність найбільш закритої установи Святого Престолу, яка займається найтяжчими гріхами, відомості про які дійшли до ієрархії Римо-Католицької Церкви. Діяльність Апостольського пенітенціарію або «Трибуналу совісті» була покрита таємницею ще відтоді, як його в 1179 році заснував Папа Олександр III. Повідомлення про діяння великих грішників, які досліджувалися співробітниками трибуналу, ніколи не публікувалися. Нині Пенітенціарій є одним із трьох ватиканських трибуналів. Його глава носить титул Великого пенітенціарія і належить до вищих посадових осіб при Святому Престолі, які зберігають свій пост в період Sede Vacante (вільного трону) – в час між смертю одного Папи і обранням наступного.

Трибунал також розглядає справи, пов'язані із причиною до абортів особою, котра має намір стати згодом священником чи дияконом. За словами глави Пенітенціарію, американського кардинала Джеймса Френсіса Стаффорда, такі діяння вважаються непоправними і не можуть бути прощені без втручання Папи.

Порушення чистоти св. Причастя, яке, як вірять християни, є Тілом і Кров'ю Христа, також вважається важким гріхом. До подібної ж категорії гріхів відносяться і такі інциденти, коли люди приймають св. Причастя і випльовують його або іншим чином опоганюють його, що практикується, наприклад, в сатанинських ритуалах. За словами кардинала Стаффорда, такого роду випадки нині стали все частішими. Так, у липні минулого року співробітник університету Міннесоти Пів Майєрс на доказ ідеї про свободу думки встромив цвях в облатку св. Причастя, а потім викинув її у відро для сміття. Пізніше він заявив: «Я вставив у неї (в облатку) іржавий цвях, а потім просто викинув у сміття. Ставте під сумнів все! Бог – не великий, Ісус – не ваш Бог».

Подібні гріхи, судження про які може мати лише Папа, який діє через трибунал, автоматично ведуть до відлучення від Церкви. Але якщо понтифік вирішує простити такий вчинок, то відлучення від Церкви скасовується. Тим часом дослідження, проведене італійським католицьким університетом Пресвятого Серця Ісуса, свідчить про те, що 47% мешканців Італії або ніколи не ходять до сповіді, або були востаннє дуже давно.

Подібні гріхи, судження про які може мати лише Папа, який діє через трибунал, автоматично ведуть до відлучення від Церкви. Але якщо понтифік вирішує простити такий вчинок, то відлучення від Церкви скасовується.

Тим часом дослідження, проведене італійським католицьким університетом Пресвятого Серця Ісуса, свідчить про те, що 47% мешканців Італії або ніколи не ходять до сповіді, або були востаннє дуже давно.

Ватикан і Google уклали договір про співпрацю

Ватикан уклав з найбільшою інтернет-компанією «Google» угоду, яка передбачає використання і розміщення в мережі Інтернет фотографій, аудіо- та відеозаписів й іншої інформації про діяльність Папи Римського. Експерти відзначають, що після укладення такого договору католицький контент буде ширше представлений в мережі Інтернет. Крім того, «Google» зможе використовувати продукцію ватиканського радіо і телебачення CTV (Centro Televisivo Vaticano). До цього офіційний сайт Ватикану та інші мережеві ресурси, пов'язані зі Святим Престолом, спричиняли чимало нарікань з боку журналістів та користувачів через важку навігацію і розміщення застарілої інформації.

З нагоди цієї події опубліковано послання Папи Римського до Всесвітнього дня ЗМІ під назвою «Нові технології – нові контакти. Культура пошани, діалогу і дружби».

CATHOLICGOOGLE – GOOGLE ДЛЯ ДОБРИХ КАТОЛИКІВ

CatholicGoogle – нова пошукова система на основі технології Google Custom Search, яка орієнтована на католицьку аудиторію і дозволить «добрим католикам більш богоугодно досліджувати веб-сервер». Сайт використовує прискіпливий фільтр Google SafeSearch, який відкидає порнографію та ненормативну лексику, а також фільтр, який повністю забороняє пошук на деякі теми або виводить в топ католицькі сайти. Наприклад, при запиті

«контроль народжуваності» («birth control») пошукова система видає лише сайти, на яких викладена позиція Католицької Церкви з цього питання.

Вузькотематичні сервіси стають все більш поширеними і в певній мірі популярними. У мережі вже існують подібні аналоги YouTube (GodTube) та Twitter (Gospelr).

GOOGLE ВИДІЛИТЬ ПАПИ РИМСЬКОМУ КАНАЛУ

Ватикан відкриває в Інтернеті свій власний телерадіоканал. Трансляція на ньому почнеться за підтримки компанії Google. За інформацією британської газети «The Times», найближчим часом Святий Престіл повинен оголосити про деталі спільного з Google підприємства. З ватиканських джерел газеті стало відомо, що через Інтернет транслюватимуться, зокрема, аудіо- та відеозаписи виступів Папи Венедикта XVI, підготовлені до ефіру Ватиканським радіо і телебаченням.

Свій власний інтернет-портал був створений Ватиканом ще в 1995 при

покійному Папі Івану Павлі II. Сайт був запущений в мережу трьома серверами, які, зважаючи, мабуть, на специфіку контенту, були названі іменами архангелів: «Михаїл», «Гавриїл» та «Рафаїл». У Радіо Ватикану та друкованого органу Святого Престолу газети «L'Osservatore Romano» також є власні інтернет-сайти.

Оскільки ця справа для Церкви була новою, то в журналі Ордену єзуїтів «Civiltà Cattolica» прозвучало застереження про те, що Всесвітня мережа,

разом із позитивними сторонами, таїть у собі і небезпеки. Святі отці підкреслювали також, що інтернет аж ніяк не може служити заміною звичайного людського спілкування. Таке попередження не залишилося без відповіді: священик Антоніо Спандаро, активний користувач порталу соціальної мережі «Facebook», в листі, адресованому журналу, заявив, зокрема, що цьому сайтові вдалося втілити в життя утопію: він дає можливість постійно перебувати поряд з людьми, про яких треба піклуватися, і дозволяє знаходити друзів, близьких за духом. Проте о. Спандаро згадав також і про іншу сторону медалі – про те, що люди, які годинами підряд сидять біля комп'ютерів, можуть опинитися в ізоляції від реального життя. Він нагадав і про те, що у користувачів «Facebook» з'являється спокуса з'явитися перед своїми віртуальними друзями в привабливішому образі і навіть стати «бажаними», у тому числі, і в сексуальному відношенні.

Таємний ватиканський архів готує до відкриття документи II Ватиканського Собору

Вперше журналіст і фотограф були допущені до таємного архіву Ватикану, в якому зберігаються документи, що стосуються 2000-річної історії Церкви. Серед найменш відомих – і документи II Ватиканського Собору, які викривають брехню, поширювану традиціоналістами.

Той, хто перетинає тихе подвір'я Пінья в самому центрі Ватикану, навіть не підозрює, що тут, прямо під ногами, розкинулося ціле підземне місто. Це – таємний архів Ватикану, який є величезним бункером об'ємом 31 тисяча кубічних метрів. Всюди, наскільки вистачає зору, – кілометри металевих шаф і стелажів. Тисячі документів, паперів, які можуть відкрити багато чого тому, хто уміє запитувати їх, як ото небагатьом ученим, які допускаються працювати в архіві, довіреному монсенйору Серджо Паґано.

Ідея будівництва цього сховища належить Папі Павлу VI, який хотів зібрати там всі документи архіву, заснованого його попередником тезкою Павлом V у XVII столітті. Але Папа Монтіні не дожив до закінчення будівництва величезного сховища, яке було відкрите Іваном Павлом II у 1980 році. З роками були посилені засоби безпеки й оновлені системи інвентаризації, які на сьогодні є найпередовішими.

Той, що увиходить сюди, проходить неабиякий контроль: біля входу слід залишити сумки, верхній одяг, стільниковий телефон. Заборонено також мати з собою фломастери, кулькові та авторучки, аби уникнути будь-якого ризику пошкодити документи; дозволяються лише олівець і блокнот.

Ми перетинаємо великий читальний зал, названий іменем Папи Льва XIII. Під розписаними фресками зводима панує абсолютна тиша. Ученому, який працює з документами і манускриптами, вручається дерев'яна паличка, аби він при перегортанні сторінок не торкався їх пальцями. Пройшовши крізь високі двері зі спрямованими на нас телекамерами, ми входимо з серце архіву. Ліфт опускає нас на два поверхи нижче, в бункер.

Перед нами відкривається гігантський бункер, який освітлюється слабким неоновим світлом. Історик та офіціал таємного ватиканського архіву П'єтро Дорія провадить нас до секції, яка поки що маловідома широкій публіці, але яка найближчими місяцями може припіднести великі сюрпризи: до архіву II Ватиканського Собору. У 2154-х теках зберігається вся історія Собору: офіційна і та, що ніколи не потрапляла у поле зору хронікерів. Документи, протоколи комісій, записки Івана XXIII і Павла VI, чернетки кардиналів і пам'ятки консультантів Отців Собору. Справжня криниця коштовних документів, за допомогою яких можна відновити хід формування соборних текстів і спростувати упереджені тлумачення. Дуже корисними для роботи істориків є також повні записи дискусій у залі.

Ще у 2000 році Папа Іван Павло II розпорядився, аби увесь архів Собору, який до того зберігався в Палаці Конґреґацій, перенесли в таємний ватиканський архів,

інвентаризували та відкрили доступ до нього ученим. Ця робота була доручена П'єтро Дорія. І ось уже сім років учений щодня вирушає до бункеру і ретельно вивчає кожен документ. Станом на сьогоднішній день він інвентаризував 1100 документів (майже половину) і склав 13 томів аналітичних індексів. Він є одним з небагатьох істориків світу, який може похвалитися таким глибоким знанням події, яка змінила хід історії Церкви. При вивченні документів поступово виявляються сюрпризи, закулісна сторона і невідомі подробиці про Собор.

Дорія демонструє документ, який зриває маску з історичної брехні, поширюваної традиціоналістами: Марсель Лефевр – архієпископ, який виступав проти соборних реформ і був відлучений від Церкви за те, що висвятив чотирьох єпископів без дозволу Папи, – насправді власноручно підписав документи II Ватиканського Собору, починаючи з Конституції «Gaudium et spes», яку потім жорстко критикував. «Підпис Лефевра стоїть у кінці усіх соборних документів», – підтверджує Дорія.

Учений виявив також невідому раніше записку Папи Павла VI, датовану 24 жовтня 1963 року, в якій вибраний кілька місяців тому понтифік закликає робочу комісію з віровчення збиратися частіше, аби друга соборна сесія могла завершитися ухваленням конкретного рішення щодо проекту документа, який згодом став Конституцією «Lumen gentium».

Важливою є також знахідка, відзначає Дорія, яка «показує прагнення Папи Павла VI продовжити роботу Собору», перемагаючи опір деяких осіб у Курії, які намагалися змусити його закрити Собор. Цікавий і текст конфіденційного листа Папи Івана XXIII до кардиналів, датованого 30 травня 1960 року, в якому Папа Ронкаллі окреслює головні напрямки і цілі Собору.

Якщо до сьогодні найбільш відомою історією Собору ґрунтувалася на приватному архіві кардинала Джакомо Лерґато, тепер вчені мають у своєму розпорядженні обширніший і детальніший матеріал таємного ватиканського архіву. Його документи допоможуть припинити суперечку, яка з новою силою виникла під час понтифікату Йозефа Ратцінґера: суперечка про те, як слід тлумачити Собор: у дусі спадкоємності чи радикального відкидання минулого? Крім того, архів допоможе спростувати ще одну історичну брехню, згідно з якою Папа Павло VI нібито бажав придушити революційні віяння інтуїції Папи Івана XXIII. «Все навпаки, – уточнює Дорія. – Ми особливо зобов'язані Папі Монтіні насамперед за те, що він високо цінував колеґальність. При ньому єпископи стали справжніми героями Собору».

Повертаючись назад, до виходу з бункера, ми проходимо поряд із закритими на ключ ґратами. За ними зберігаються документи часів понтифікату Папи П'єтра XII і подальших Пап, поки що закритих для учених. Таємний ватиканський архів продовжує зберігати багато інших сюрпризів.

Ватикан: материнська праця повинна винагороджуватися матеріально

Ватикан пропонує італійському уряду встановити зарплату, а точніше – «справедливе економічне визнання» для матерів-домогосподарок. Саме таку ідею висловив кардинал Енніо Антонеллі – голова Папської ради у справах сім'ї під час прес-конференції, присвяченої проведенню VI Інтернаціональному Конґресу у справах католицьких сімей. Окрім цього, його Високопреосвященство висловив побажання щодо запровадження спра-

ведливішого оподаткування сімейних доходів. «Домашня робота також має бути винагороджена, – підкреслив кардинал, – оскільки незрозуміло, чому те, що робиться матір'ю, оцінюється менше, ніж праця найманої домробітниці. Ті, хто безоплатно піклується про сім'ю в ім'я кохання, повинні мати право на справедливе економічне визнання».

Слова Антонеллі про економічну підтримку матерів-домогосподарок спричинили негайну реакцію міністра департаменту рівних можливостей Марі Карфанья: за її словами, заклику Ватикану «прийнято з радістю та уважно вислухано». Голова партії «Союз Центру» (Unione del Centro) Рокко Буттільйоне також підтримав

ідею Католицької Церкви: «Політикам іще раз нагадують, що сім'я потребує соціальної, моральної та культурної підтримки, а також справедливого оподаткування».

Шостий Інтернаціональний Конґрес у справах католицьких сімей під головуванням кардинала Енніо Антонеллі та держсекретаря Святого Престолу кардинала Тарчізіо Бертоне відбувся в Мехіко 13-18 січня цього року. Конґрес розглянув проблеми розлучених католиків та їхніх дітей. Вперше на зустрічі подібного рівня було заслухано свідчення розлучених і знову одружених католиків, яким Церква, як і раніше, не дає дозволу на новий шлюб.

(За матеріалами сайту: Religio.ru)

кількома рядками...

НАЙБІЛЬШИЙ РІЗДВЯНИЙ ВЕРТЕП В ЄВРОПІ ВСТАНОВЛЕНО

В ІСПАНЬКОМУ МІСТІ ТАРАГОНА

Найбільша в Європі багатофігурна композиція, яка розповідає про Різдво Ісуса Христа, була встановлена в іспанському місті Тарагона, що на північному сході Іспанії. Вона розміщена в будівлі місцевого ринку на площі в 2 тисячі кв. м. Ця композиція складається з 1200 фігур, виліплених вручну з гіпсу відомими скульпторами Хосе Луїсом Майо та Хосе Луїсом Катала. Робота над композицією тривала три роки. За цей час скульптори витратили 6 тонн гіпсу, 1 тунну лозин дрогоку і 300 кг фарби.

Творці композиції постаралися максимально точно відтворити усі деталі різдвяної історії, включно з відтворенням околиць міста Вифлєєм, де народився Христос. Композиція забезпечена також мовним записом, який розповідає про історичні події, пов'язані з Різдвом.

У ТУРЕЦЬКИХ ШКОЛАХ НАВЧАЮТЬ НЕНАВИДІТИ ХРИСТІЯН

Турецьке міністерство освіти видало новий підручник з історії, який підбурює школярів до переслідування християн. 13-річних учнів навчають «протистояти діяльності християнських місіонерів», які «представляють загрозу національній єдності і культурі країни». Автор підручника стверджує, що місіонери «намагаються пробратися у владу», і дає поради, як «розпізнати їх тактику».

Союз християнських Церков Туреччини висловив свій протест проти нового навчального посібника. Він підкреслив, що підручник прищеплює дітям старі стереотипи про «християнську змову проти Туреччини». «Такі твердження підштовхують молодих людей до нападу на наші спільноти, дозволяючи їм думати, що так вони борються з агентами ЦРУ», – говориться в документі.

У ФЛОРЕНЦІІ ЗНАЙДЕНО МАРМУРОВУ УРНУ II СТОЛІТТЯ, ВИКРАДЕНУ З МУЗЕЇВ ВАТИКАНУ

У Флоренції (Тоскана) знайдено мармурову урну II століття, викрадену з музеїв Ватикану в 1992 році. Як повідомив міністр культури Італії Сандро Бонді, карабінери виявили цю урну в будинку одного безробітного. Йому вже пред'явлено звинувачення у скупці і зберіганні краденого. Урна, прикрашена квітковим орнаментом, оцінюється в 50 тисяч євро.

У НІМЕЧЧИНІ ДОЗВОЛЕНО ВІНЧАТИСЯ В ЦЕРКВІ БЕЗ ОБОВ'ЯЗКОВОЇ РЕЄСТРАЦІЇ ШЛЮБУ В ЗАГСІ

З 1 січня 2009 року громадянам Німеччини, які укладають шлюб, дозволяється вінчатися в церкві без обов'язкової реєстрації шлюбу в загсі. Закон, який набрав чинності, скасовує положення від 1875 року, яке забороняло вінчання без свідцтва з державних органів загсу про укладення офіційного шлюбу. На священнослужителів, які проігнорували законодавчі норми, накладався солідний штраф.

Проте повної рівності між цивільним та церковним шлюбом поки що немає: вінчання без реєстрації в загсі не дає подружжю права на податкові пільги, які, згідно із законом, належаться сім'ям. Тому представники протестантської церкви в Німеччині і надалі рекомендуватимуть усім, хто бажає повінчатися, укладати також і цивільний шлюб.

Зараз, за статистикою, кожен третій цивільний шлюб підкріплюється в Німеччині церковним вінчанням.

ВСУПЕРЕЧ БАЖАННЮ ОДНОПЛЕМІННИКІВ ЦИГАН СТАВ ПРАВОСЛАВНИМ ДІЯКОНОМ

Незвичайний випадок стався в місті Кімри Тверської області: циган прийняв православ'я і став дияконом. Примітно, пише газета «Комсомольська правда», що псалтир він освоїв раніше від абетки.

Недавно охристілися мати диякона Елізбара Іванова, його сестра і брат. «У нього налагоджені стосунки лише з ріднею, оскільки богомільство вважається серед циганів ганьбою. Одна справа – якщо іконі кланяється бабуся, і зовсім інше – молодий хлопець», – розповів місцевий священник о. Андрій, який допоміг циганові прийти до Церкви.

П'ять років тому о. Андрій разом з багатьма земляками був свідком того, як Кімри ставали «наркостолицею» Центральної Росії, пише газета. Намагаючись по-своєму розв'язати цю проблему, священник організував хресний хід до циганського табору, під час якого окропляв святою водою залізні паркани та котеджі із цегли.

Прагнення до єдності чи новий розкол?

17 січня в Києві відбулися збори делегатів Української Православної Церкви на Помісний собор РПЦ, який мав обрати нового Патріарха. У своїй промові на цих зборах Предстоятель УПЦ митрополит Володимир озвучив низку принципових положень, які, вочевидь, повинні були стати основою як позиції делегації УПЦ на Помісному соборі, так і подальшої діяльності цієї Церкви в Україні.

Насамперед митрополит Володимир висловився за необхідність затвердження Помісним собором, відповідно до Статуту РПЦ, рішення Архиєрейського собору в 1990 році стосовно надання УПЦ незалежності і самостійності в управлінні. При цьому Предстоятель УПЦ виходив як з того, що час довів правильність рішення собору в 1990 році для розвитку Церкви в Україні, так і з того, що питання зміни сучасного статусу УПЦ не є на сьогодні актуальним, зважаючи на відсутність єдиної позиції в Церкві з цього питання. А, отже, будь-яке інше рішення Собору здатне призвести до нового розколу. Крім того, прийняття Помісним собором зазначеного вище рішення сприяло б як юридичному оформленню стосунків між УПЦ та РПЦ, так і подоланню негативних стереотипів стосовно УПЦ, про яку говорять як про «московську Церкву».

Як відзначив у своєму виступі митрополит Володимир, «об'ємом своїх прав Українська Православна Церква не поступається сьогодні не лише Автономним, але й деяким Автокефальним Помісним Церквам». Свідомо визнання Повнотою Православ'я високого статусу УПЦ стало запрошення митрополита Володимира на нараду Предстоятелів Помісних Православних Церков у Фанарі восени минулого року. Такою ж ознакою її високого статусу є і те, що УПЦ самостійно обирає свого Предстоятеля (у той же час її представники мають серйозний вплив на обрання Патріарха Московського, складаючи 26,6 відсотка всіх делегатів Помісного собору РПЦ (192 із 720)).

Визнавши, що питання зміни канонічного статусу УПЦ не є своєчасним, Предстоятель УПЦ в той же час висловився за необхідність почати в Церк-

ві широке обговорення цього питання, залучаючи до участі в цьому фахівців у галузі церковної історії та канонічного права. Для цього митрополит Володимир запропонував створити спеціальну двосторонню комісію з представників ієрархії Української і Російської Православних Церков, а також церковних учених з провідних богословських навчальних закладів України та Росії. Свої пропозиції комісія мала би викласти наступному Архиєрейському соборові. Крім обговорення питання стосовно можливої зміни канонічного статусу УПЦ, така комісія, на думку Предстоятеля, могла б пропрацювати і можливі шляхи подолання церковного розколу в Україні, – тим паче, що питання статусу Української Церкви є одним із центральних в діалозі з УПЦ КП та УАПЦ, для яких він є принциповим.

При цьому було зроблено надзвичайно важливе визнання як того, що всі втомилася від релігійної ворожнечі, так і того, що УПЦ КП та УАПЦ, незважаючи на своє перебування в канонічній ізоляції, є частиною Церкви в Україні, а тому необхідно знайти оптимальну модель подолання церковного розколу в Україні з дотриманням канонічних норм Православної Церкви.

Подякувавши представникам політичному за бажання допомогти у справі подолання розколу (хоча прізвище не згадувалося, однак можна передбачити, що йшлося насамперед про Президента України), Предстоятель УПЦ в черговий раз наголосив, що це є внутрішнім питанням

Церкви, в яке держава не повинна втручатися.

Таким чином митрополитом Володимиром була запропонована зважений і реалістичний шлях як до зміцнення самостійності УПЦ з подальшим обговоренням можливих змін її канонічного статусу, так і до подолання розколу в Українському Православ'ї. Варто відзначити, що такі пропозиції були позитивно сприйняті представниками УПЦ КП, зокрема, отримали високу оцінку з боку Предстоятеля цієї Церкви Патріарха Філарета.

Такі пропозиції митрополита Володимира стали основою проекту резолюції зборів, яку планувалося прийняти після обговорення. Але, на жаль, зробити цього не вдалося. Проти митрополита Володимира виступив митрополит Одеський Агафангел, підтриманий митрополитом Донецьким Іларіоном, архиєпископом Тульчинським і Брацлавським Іонафаном та деякими іншими ієрархами, а також кліриками Одеської єпархії. Прилюдний виступ під час зборів митрополита Агафангела означав перехід його у відкриту опозицію до Предстоятеля УПЦ.

Митрополит Агафангел вважається центром консолідації проросійських сил в УПЦ, є неприкритим противником її автокефалії і прибічником тісніших зв'язків між УПЦ та РПЦ, так і між Україною та Росією взагалі. Хоча останнім часом Агафангел і не демонстрував (принаймні, прилюдно) несприйняття позиції митрополита Володимира, зокрема, разом з іншими підписавши соборні рішення про засудження В.Каурова і «політичного православ'я» (при тому, що діяльність В.Каурова мала підтримку саме з його боку), звернення ієрархів УПЦ стосовно висунення митрополита Володимира на патріарший престол, не виступаючи активно проти процесів українізації, які відбуваються в середовищі УПЦ, проте, знаючи погляди митрополита Агафангела, такого ексцесу з його боку можна було рано чи пізно очікувати.

У своїх виступах Агафангел та його прибічники не лише виступили проти затвердження Помісним собором рішення Архиєрейського собору 1990 року стосовно самостійності УПЦ,

але й піддали сумніву правильність такого рішення. При цьому в основу заперечення проти рішень Архиєрейського собору 1990 року була покладена досить дивна теза про те, що ці рішення, мовляв, приймалися під тиском Філарета, пізніше анатемованого РПЦ, а тому не можуть вважатися авторитетними. Але, за такою логікою, під сумнів можна поставити і всі архиєрейські хіротонії, здійснені за участю тодішнього митрополита Філарета, що потягло б за собою і сумнівність всіх подальших священнодіянь відповідних архиєреїв як в Україні, так і в Росії. Вочевидь, це є абсурдом.

Отже, практично було заявлено про необхідність ревізії цього рішення у напрямі його відміни. За словами митрополита Черкаського Софронія, це означає повернення УПЦ до становища екзархату РПЦ, із чим, вочевидь, не зможе погодитися значна частина ієрархів, священників та вірних УПЦ.

Таким же дивним, м'яко кажучи, стало і заперечення щодо розвитку контактів із Вселенською Патріархією: мовляв, Константинополь знаходиться під впливом американців, а тому православ'я у греків «уже не те». Таку заяву можна розцінювати лише як заклик до самоізоляції. Було заявлено і про необхідність відмови від діалогу з представниками інших православних Церков України, який, мовляв, може нанести шкоду Церкві. Практично це означає відмову від спасаючої місії Церкви як такої. Відповідно, Агафангел та його прибічники виступили проти створення комісії для опрацювання можливостей зміни канонічного статусу УПЦ і подолання розколу в Українському Православ'ї.

Представники групи Агафангела виступили і проти засудження «політичного православ'я», запропонувавши засудити лише «українську націоналістичну ідеологію», під якою розуміються і всі спроби українізації УПЦ. Недаремно обурення представників цієї групи викликали навіть виступи українською мовою під час зборів.

Незважаючи на нечисленність групи Агафангела, завдяки своїй напористості і певній розгубленості значної частини інших учасників від такого випадку

проти Предстоятеля Церкви, «одеситам» таки вдалося заблокувати процес голосування за проект резолюції, яка в результаті так і не була прийнята.

Виступ Агафангела та його групи продемонстрував відсутність монолітності української делегації на Помісному соборі, що, незважаючи на її кількісну вагу, істотно підриває її потенціал. З огляду на те, що багатьма експертами передбачалась можлива підтримка з боку УПЦ кандидатури митрополита Кирила – дотеперішнього Місцєблжустителя, невідповідним було припущення того, що позиція Агафангела, яка веде до зменшення кількості лояльних до Кирила делегатів, підтримується з боку оточення іншого вірогідного кандидата на Патріарший престол – митрополита Климента. Очевидно є і те, що така позиція має підтримку як зі сторони інших консервативних кіл в середовищі РПЦ, так і з боку російської влади.

У будь-якому разі відкрита опозиція проти Предстоятеля Української Православної Церкви означає готовність відповідних сил йти на розкол УПЦ. Зважаючи на суспільну вагу цієї Церкви та кількості її вірних, церковний розкол неминуче призведе і до істотного загострення суспільного протистояння в Україні, особливо небезпечного в нинішніх політичних та економічних умовах. У найгіршому варіанті це може спричинити і новий сплеск сепаратистських настроїв.

(Скорочено)
Юрій РЕШЕТНИКОВ,
кандидат філософських наук

Нового Патріарха РПЦ обрано на шостому Помісному Соборі. Що було на попередніх?

Помісний собор Російської православної церкви, який 27 січня обрав у храмі Христа-Спасителя 16-го Патріарха Московського, став шостим в історії РПЦ. Як канонічний термін, Помісний собор означає Собор Помісної Церкви (тим самим мається на увазі його зіставлення з Вселенським собором). Проте поширеніше сприйняття Помісного собору як Собору з розширеним складом, до якого входять не лише єпископи, як ото у випадку з Архиєрейським собором, але також нижче духовенство та миряни, пояснює портал «Интерфакс-религия».

Вважається, що в історії Російської церкви було всього п'ять Помісних Соборів, і всі вони відбулися в ХХ столітті: у 1917-1918, 1945, 1971, 1988 і 1990 роках. Всі Собори (за винятком Архиєрейських соборів), які проводилися до цього, були швидше прообразом цих Помісних соборів.

Загалом Собори на Русі скликалися, починаючи від Хрищення Русі в 988 році. Проте про Собори Київського періоду історичній науці майже нічого не відомо. Детальніші відомості починають проступати, починаючи з періоду татаро-монгольського іґа та Московської Русі.

Виборів на т.з. Помісні Собори до ХХ століття не проводилося. Існувала традиція запрошувати на Собор видатних московських священників, настоятелів великих монастирів Владіміра, Суздаля, Новгороду та інших міст. Крім того, був присутній цар зі своєю свитою. Підписи під діяннями Соборів ставили зазвичай лише єпископи, що надавало їм якості швидше Архиєрейських соборів.

Перший Помісний собор, названий саме так, відкрився 15 серпня 1917 року в Успенському соборі Кремля. Собор 1917-1918 років відновив Патріархію, обрав Патріарха Тихона (Бєлавіна), затвердив визначення про порядок обрання, права та обов'язки Патріарха, про Священний синод і Вищу церковну раду, про місцєблжустителя патріаршого престолу, про єпархіальне управління, про парафії, монастирі і монашество, про правове становище Церкви в державі, про залучення жінок для участі в різних ділянках церковного служіння.

Помісний Собор 1945 року прийняв положення про управління Російською церквою, обрав відкритим голосуванням і на безальтернативній основі Патріарха Алексія I (Сіманського), попередник якого, Патріарх

Сергій (Страгородський), був обраний таким же чином Собором єпископів у 1943 році.

Помісний Собор 1971 року також був скликаний для обрання (відкритим голосуванням) глави РПЦ, котрим став Пімен (Ізвєков). Іншим важливим рішенням Собору була відміна клятви (викляття) Великого Московського Собору 1667 року на старообрядців та визнання старих російських обрядів «спасительними і, як і нові обряди, рівнопочесними».

Помісний Собор 1988 року відбувся у рік тисячоліття Хрищення Русі. Найважливішим його діянням було причислення до лику святих Дімітрія Донського, Андрія Рубльова, Максима Грека, святителів Макарія Московського, Ігнатія Брянчанінова і Феофана Затворника, преподобних Паїсія Величковського та Амвросія Оптінського.

І, нарешті, Помісний Собор 1990 року, в якому брало участь 317 делегатів (90 архиєреїв, 92 клірики, 88 мирян), обрав Патріарха Алексія II, канонізував праведного Іоана Кронштадтського та прийняв низку інших рішень.

Синдром людини, яка уникла абортів

Особа, врятована від абортів, це ті, які з різних причин не були бажаними для батьків, але уникли абортів. Професор NEY описав десять видів «синдрому людини, врятованої від абортів», що відповідають десяти обставинам, при яких людина могла уціліти. Незважаючи на те, що не в кожному випадку був аборт, завжди маємо справу з якоюсь формою неприйняття дитяти, загрозою його існуванню перед народженням або нівелюванням самого сенсу існування. Той, хто уцілів, був підневільний силам, які без нього вирішували питання його життя або смерті.

ВИДИ СИНДРОМУ ОСОБИ, ЯКА ВИЖИЛА

I. Смерть братів і сестер перед або після народження дитяти. Якщо жінка п'ять разів була вагітною і двічі зробила аборт, то оті троє дітей, які живуть, – це ті, які уціліли.

II. Дітей проклинають, застосовують проти них словесне насильство, їм погрожують на кшталт: «Шкода, що ти живеш!», «Я повинна була тебе взагалі не народити!», «Краще б я мав нове авто, ніж тебе!», «Ти не нормальний». Батьки того, хто уцілів, звинувачують його за погані речі, які він вчинив, і за не зроблені хороші.

III. Близнюк був убитий під час абортів.

IV. Дитя уціліло, незважаючи на справжню спробу абортів.

V. Мати вирішила зробити аборт, але з якихось причин його не зробила.

VI. За статистикою, народжуваність у деяких країнах дуже низька, як, наприклад, в Україні, Боснії чи Китаї. Згідно з нав'язаною системою планування сім'ї (наприклад, політикою «однієї дитини»), кожен новонароджений автоматично стає таким, що уцілів (тобто особою, яка мала дуже мало шансів бути народженою).

VII. Батьки замислювалися, чи не убити дитя в матці, наприклад, через фінансові причини, хворобу дитяти, відсутність державної підтримки чи «небажану статть», але цього не зробили.

VIII. Батьки не могли зважитись на аборт, зволикали аж до часу, коли стало надто пізно робити аборт.

IX. Якби лиш батьки могли, то напевно убили б дитятко. Жінки часто говорять на кшталт: «Якби я раніше знала, що я вагітна...», «Якби я мала гроші...» тощо.

X. Новонароджені, які живуть після абортів, напр., зробленого шляхом кесаревого розтину, і залишені напризволяще, зазвичай помирають. Лише інколи їм удається вижити.

* Багато симптомів Синдрому особи, яка вижила, і постабортного синдрому виявляються також у людей, в сім'ї яких був

викидень. Проте потрібно відзначити, що аборт і викидень – це дві різні травми.

КОНФЛІКТИ ЛЮДИНИ, ЯКА УНИКЛА АБОРТІВ

I. ВИНА

Той, хто уцілів, відчуває себе винним за те, що він живе, коли інші померли. Він часто відчуває, наскільки ті заслуговували на життя більше. Йому важко навчитися, аби зачаті ним діти народилися.

«Комплекс Каїна» з'являється тоді, коли аборт відбувся після народження особи, яка уціліла: ця особа, як Каїн (різниця в тому, що Каїн сам убив брата, а в того, хто уцілів, його братів і сестер убито іншими), живе в перекоханні, що всі її хочуть вбити, що вона не заслуговує на життя. Їй здається, що брати і сестри загинули через її характер, вимоги чи погану поведінку.

«Комплекс Якова» – це коли людина народилася після абортів своїх братів і сестер. Вона від-

шкідливу, зацікавленість з боку інших, часто стає членом секти. Піддається будь-якому насильству: сексуальному, словесному, емоційному і навіть фізичному. Його фрустрацію підсилює свідомість, що таким чином він перестає бути самим собою.

Тому, хто уцілів, часто сняться жахливі сни, в основі яких є катастрофа, яка насувається і повинна призвести до повного знищення.

III. ПЕСИМІЗМ

Той, хто уцілів, живе у світі нереальних сподівань, невдоволення ставленням до нього батьків; його рідко хвалять або нагороджують. Батьки не пишуться своїм унікальним нащадком, і тому він поступово втрачає радість від життя, стає все більш апатичним та песимістичним, з безнадією дивиться у майбутнє. Йому важко виконувати свої обов'язки, він має схильність відволікатися, не може побачити красу навколишнього

Оскільки така людина відчуває комплекс неповноцінності, то не в змозі боротися з життєвими труднощами. Їй усе не терпиться, важко вчитися на помилках. Несвідомо повторює в дорослому житті ті ж конфлікти, через які вона пройшла у дитинстві.

V. ВІДСУТНІСТЬ ОСОБИСТИХ ЗВ'ЯЗКІВ З БОГОМ

Якщо той, хто уцілів, взагалі вірить у Бога, то Він для нього є Богом-катом, який, як бездушний бухгалтер чи поліцейський, страшно карає його за кожну помилку. Такому важко прийняти з розумінням той факт, що хтось (Ісус) помер за нього з любові. Він дуже скептично ставиться до Бога як люблячого і всемогутнього Батька. Це породжує в ньому безнадію, безпорадність і неминучу самотність.

VI. НАСЛІДКИ ШТУЧНОГО ВИГОДОВУВАННЯ

Штучне вигодовування тих, хто уцілів, часто спричинює те, що дитя позбавлене необхідних

Ось опис сну 7-річної дівчинки, яка потрапила на лікування разом з батьками, оскільки ті занепокоїлись її безсонням та страхітливими снами. Її сон виглядав так: ця дівчинка грається на пляжі з трьома іншими дітьми. Несподівано їх усіх засипає піском. Вона вижила, а троє інших загинули. Під час лікування виявилось, що в матері перед зачаттям були викидні трьох дітей, і, що найдивовижніше, дівчинка про це зовсім не знала.

А ось історія 4-річної Михайлини. Коли вона була ще немовлям, її удочерили, і вона про це не знала. Одного дня вона принесла своїй матері, яка її удочерила, такий малюнок: голова дитяти і якась жінка із цвяхом в руці наближає свою руку до цієї голови. Мати запитала Михайлину: «Як ти вважаєш, це дитя на малюнку може пробачити цій жінці?» – «Ні, тому що вона вбила мене», – відповіла дівчинка. Під час лікування виявилось, що коли біологічна мама була вагітною Михайлиною на шостому місяці, вона самотужки пробувала зробити аборт за допомогою спиць для в'язання. Ні Михайлина, ні мати, яка її удочерила, раніше про це не знали.

Також відомий випадок з хлопчиком, який бачив у галюцинаціях четверо маленьких дітей (йому поставили діагноз – шизофренія): це були брати і сестри, яких абортували перед його зачаттям.

ВИСНОВКИ:

• Першим правом людини є право на життя. Проте багато людей є «бажаними» лише як «обрані» діти.

Особа, яка уціліла:

• була підневільна силам, які без її участі вирішували питання її життя чи смерті;

• переживає чимало конфліктів, які обтяжують її психіку;

• одягає маски, аби отримати зацікавлення до життя і розпочатися з агресією;

• свідомо чи підсвідомо часто ставить питання на кшталт: «Як мені жити, коли мої батьки по-вбивали моїх братів і сестер?», «Як мені жити, коли вони замислювалися над моїм абортів?»

Особа, яка уціліла, залишається такою на все життя. Так само, як до кінця життя люди залишаються алкоголіками. Але алкоголіком можна бути таким, що п'є, або алкоголіком тверезим. Так само і той, хто уцілів, може бути позбавленим волі і знищеним, або таким, що усвідомлює свої рани, є вільним та оздоровленим.

(Вибране з книги Вітольда СИМОНА «Аборт: причини і наслідки».)

Колаж В'ячеслава ЧИЖЕВСЬКОГО

чуває себе «дитям-замінником», що займає місце дитяти, яке повинне було жити.

Ті, хто уціліли, відчувають себе винними в тому, що живуть. Оскільки вони не розвивають своїх талантів, то применшують їхнє відчуття безпеки і гідності. Частково це пояснює зростання кількості самогубств серед підлітків.

II. СТРАХ

Той, хто уцілів, відчуває, що живе замість убитого дитяти, якого ідеалізують в ньому батьки. Тому він боїться бути знехтуваним. Він хоче бути близьким з людьми, але боїться їх. Боїться самостійно вирішувати життєві проблеми. Він зв'язаний страхом з батьками, боїться їх відсутності, боїться пізнавати те, що його оточує. Його легко присоромити. Лякаючись бути відкинутим, він готовий відректися від своїх устремлень. Приймаючи будь-яку, навіть

світу і живе у тривозі. Нікому не довіряє: ні протилежній статі, ні власним батькам, ні собі. Не визнає авторитетів. Не вірить, що хтось йому може допомогти.

IV. ПОРУШЕНА ІДЕНТИЧНІСТЬ ВЛАСНОЇ ІДЕНТИФІКАЦІЇ

Особа, що уціліла, отримує багато різних вказівок з боку батьків, які викликають у ній занепокоєння та сумніви. Піддається словесному насильству. Повторює всі негативні речі, спрямовані на її адресу. Впродовж більшої частини свого дитинства прагне задовольнити інших, а коли підросте – буває часто сердитою. Дуже часто ставить докучливі запитання: «Чи любиш ти мене?», «Я тобі подобаюсь?» тощо. Не знає, хто вона, і не розуміє себе. Не в змозі відповісти за власне життя. Не піклується про себе. Часто хворіє на анорексію (неможливість харчуватися) або булімію (ненаситність).

органичних речовин, які відповідають за будову білої субстанції в мозку, а також за розвиток периферійних нервів. Це означає, що діти, яких не годували грудьми, не такі жваві, здорові, спритні та інтелектуальні, як це могло би бути.

Конфлікти, викликані тим, що особа уціліла від абортів, мають великий вплив на її щоденне функціонування. Аби зберегти відносний спокій і рівновагу, вона користується захисними механізмами – маскується.

Рано чи пізно діти такі дізнаються про те, що вони уціліли. Інколи вони можуть почути це від своїх батьків чи інших осіб безпосередньо, або ж підслухавши розмову. Діти, пов'язані зі своїми батьками, які живуть з ними, так само підсвідомо відчувають, що щось тут не так. Неодноразово споглади, які залишаються в підсвідомості, нагадують про себе у снах.

Більшість американців висловилися проти абортів

82% американців висловилися схвально щодо закону, який обмежує доступність абортів, – такий результат останніх опитувань, проведених на замовлення єпископської конференції США (Uscsb) інститутом «QuickQery SM» за репрезентативним зразком (в опитуванні взяв участь 2.341 респондент): кожен чотири мешканці з п'яти вважають, що аборт повинен вважатися незаконним у будь-якому разі; 38% опитаних вважають, що аборт дозволений, якщо він є наслідком з'валтування або інцесту і ставить під загрозу життя матері; 33% висловилися за обмеження штучного переривання вагітності протягом перших трьох або шести місяців; і лише 9% американців схвалюють аборти беззастережно.

«Ці результати дивні: лише 2% американців виступають за повну легалізацію

абортів з будь-якого приводу і без обмежень термінів вагітності», – так прокоментував віце-директор прес-центру секретаріату на захист життя Єпископської конференції США Дейдрі Маккуейд результати опитування.

В ході опитування респондентів просили також висловитися щодо конкретних прав, пов'язаних з абортів. Наприклад, 76% висловилися на підтримку захисту права на свободу совісті лікарів та медсестер, які не бажають брати участі в абортах; 68% закликає до повної заборони так званих «часткових положів» – цієї жахливої форми абортів на пізніх термінах вагітності, під час якого з голови ненародженого дитяти викачується мозок, що вбиває плід і полегшує його виведення; 63% респондентів не погоджуються з тим, що аборти фінансуються з державної скарбниці.

БАЖАЮТЬ ПОЗНАЙОМИТИСЯ

ЧОЛОВІКИ:

8) група «Б»: ВАСИЛЬ. Українець, греко-католик, 09.04.1970 р.н.; ріст – 172 см.; вага – 72 кг.; очі – сірі; волосся – русе; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – відповідальний, чесний, пунктуальний; захоплення, інтереси: – музика, фото, кулінарія; (11) – повага, взаєморозуміння, стан душі; (12) – так; (13) – з 1998 року; (14) – отримав церковне уневажнення подружжя; (15) – сину 13 років, проживаємо разом, навчається у класичній гімназії, користувач ПК; професія: – ТзОВ «Міст Експрес», оператор обробки відправлень; (17) – матер. та житлово незалежний; (18) – м. Львів; контактний телефон: +38-(067)-718-88-14 (дзвонити з 20.00 до 22.00).

9) група «Н»: МИРОСЛАВ. Українець, греко-католик, 17.12.1985 р.н.; ріст – 175 см.; вага – 65 кг.; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – добрий, спокійний, ввічливий, врівноважений; захоплення, інтереси: – історія, спів, музика; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – працівник в інституті; (15) – матер. та житлово незалежний; (16) – м. Львів; контактний телефон: +38-(096)-608-86-58.

10) група «Н»: РОМАН. Українець, греко-католик, 25.05.1957 р.н.; ріст – 168 см.; вага – 66 кг.; очі – карі; волосся – темно-русий; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – доброзичливість; захоплення, інтереси: – подорожі; (11) – не схильність до повноти, вдова (до 44 років); (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – інженер; (15) – матер. та житлово незалежний; (16) – народився: – Львівська обл.; проживаю: – м. Львів; контактний телефон: 8-(067)-890-77-45.

11) група «Н»: ВОЛОДИМИР. Українець, греко-католик, 19.03.1974 р.н.; ріст – 174 см.; вага – 68 кг.; очі – голубі; волосся – шатен; (7) – інвалід II групи (ДЦП); (8) – не маю; (10) – наполегливий, обов'язковий, дисциплінований; захоплення, інтереси: – історія футболу, спорту; відвідування історичних та відпустових місць; (11) – відвертість, порядність; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – працює по спеціальності економіст-бухгалтер; (15) – матер. та житлово незалежний; (16) – м. Львів; контактний телефон: +38-(067)-256-05-95.

12) група «Б»: МИХАЙЛО. Українець, греко-католик, 19.04.1959 р.н.; ріст – 168 см.; вага – 82 кг.; очі – карі; волосся – русе; (7) – задовільний; (8) – не маю; (10) – захоплення, інтереси: – врівноваженість-різноманітність; (11) – чесна, добра, сімейна; (12) – так; (13) – 12 років; (14) – отримав церковне уневажнення подружжя; (15) – сину 15 років, нормальний, живе в Іспанії; професія: – агроном; (17) – у Львові – гуртожиток, у селі – незавершене будівництво; (18) – народився: – Львівська обл.; проживаю: – м. Львів; контактний телефон: +38-(097)-496-27-77.

13) група «Б»: ЮРІЙ. Українець, греко-католик, 08.11.1957 р.н.; ріст – 172 см.; вага – 60 кг.; очі – сірі; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – чесність, доброта, уважність; захоплення, інтереси: – історія, люблю природу, читаю, почуття гумору; (11) – взаємна довіра, щирість, акуратність; (12) – так; (13) – 6 років; (14) – отримав церковне уневажнення подружжя; (15) – дві дочки – 23 і 24 роки, заміжні, живуть окремо; професія: – будівельник; (17) – матер. незалежний, проживаю з мамою; (18) – м. Львів; контактний телефон: +38-(093)-552-64-19.

14) група «Н»: АДРІАН. Українець, греко-католик, 11.10.1977 р.н.; ріст – 184 см.; вага – 82 кг.; волосся – шатен; (7) – здоровий; (8) – не маю; (10) – ерудований, поліглот (10 мов, в т.ч. японська); захоплення, інтереси: – подорожі, історія України, релігія; (11) – чесність, порядність; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – інженер комп'ютерної техніки; (15) – матер. незалежний; (16) – народився: – м. Львів; проживаю: – м. Торонто; контактний телефон: adrihar@hotmail.com.

15) група «Н»: ЮРІЙ. Українець, греко-католик, 18.03.1978 р.н.; ріст – 178 см.; вага – 69 кг.; волосся – світле; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – доброта, побожність, чесність, порядність; захоплення, інтереси: – духовна література, праця з молоддю; (11) – дівчина, надійна дружина священника; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – студент-аспірант, майбутній священник; (15) – проживаю з батьками; (16) – село Лавриків, Жовківський р-н, Львівська обл.; контактний телефон: 8-(050)-955-63-94; 8-(097)-450-18-38

16) група «Н»: ВАСИЛЬ. Українець, греко-католик, 30.10.1970 р.н.; ріст – 175 см.; вага – 90 кг.; очі – карі; волосся – русе; (7) – здоровий; (8) – не маю; (10) – доброта, працьовитість, чесність; захоплення, інтереси: – життя у добрих проявах; (11) – без шкідливих звичок; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – працівник на заводі; (15) – матер. та житлово незалежний; (16) – с. Зимна вода, Львівська обл.; контактний телефон: 8-(098)-420-82-27;

ХРИСТІАНСЬКИЙ КЛУБ ЗНАЙОМСТВ

«НАША ДРУЖНА РОДИНА»

Любові, злагоди та удачі Вам всім!

1) Всім дописувачам, які бажають ознайомитися із концепцією діяльності християнського клубу знайомств КЗНДР при газеті «Мета», з особливостями роботи даного Клубу, побажаннями і рекомендаціями координатора КЗНДР по співпраці з дописувачами, висвітленими в розділі «Клуб знайомства» газети «Мета» в № № 1(40) - 1(50) за 2008-2009 рік – звертатися до відповідальної за кореспонденцію кур'єр Львівської Архиепархії УГКЦ сестри Іриней за тел.: 8-(032)-261-08-94;

2) З червня 2008 року публікація всіх оголошень в рубрику «БАЖАЮТЬ ПОЗНАЙОМИТИСЯ» платна. В конверт на адресу Клубу знайомств при газеті «Мета» потрібно вложити: а) заповнену анкету; б) копію чеку про сплату коштів.

Номер рахунку: «Кредобанк», МФО 385372; ЗКПО 2195527115; р/р 2620201054588; Галімурка І.П.; Сума платежу: 15 гривень; Призначення платежу: за розміщення анкети.

При відсутності чеку про сплату коштів анкети не будуть опубліковані.

3) Послуга по ознайомленню з анкетними даними всіх членів КЗНДР, які розміщені в попередніх номерах газети «Мета» в рубриці «БАЖАЮТЬ ПОЗНАЙОМИТИСЯ» – надається тільки для членів КЗНДР!

Листи в християнський клуб знайомств КЗНДР надсилайте на адресу редакції газети «Мета»:

Клуб знайомств, координатору, редакція газети «Мета», площа св. Юра, 5, м. Львів Україна, 79000

Координатор КЗНДР Олександр РОМАНЮК

ДО УВАГИ ДОПISУВАЧІВ!

1) З № 2 (51) газети «МЕТА» оголошення: № 5 (чол), № 16 (жін), № 21 (жін), № 27 (жін) – зняті з подальшої публікації.

2) Координатор КЗНДР не проводить листування з дописувачами. Консультації по всім запитанням, які виникають у дописувачів, координатор КЗНДР проводить виключно по телефону 8-(032)-226-43-97 за вказаним вище графіком роботи;

3) До друку в газету не допускаються оголошення від тих дописувачів, які не виконують вимог концепції (статуту) клубу, а саме: - не відповідають на всі пункти «АНКЕТА...» – (сімейний стан – (для дописувачів групи «Б»); - не вказують свій контактний телефон; - не провели оплату коштів поштою за публікацію оголошення або через неухважність надсилають кошти на інший рахунок; - надсилають інформацію про себе листом на бланках не встановленої у Клубі форми і т.п.). Будьте уважні!

4) Для розміщення анкети в черговому номері газети «МЕТА» прохання заповнені анкети разом із копією квитанції про оплату коштів надсилати в редакцію не пізніше, аніж до кінця кожного місяця.

КУДИ ПІТИ В НЕДІЛЮ?

1) Християнський клуб знайомств при храмі Вознесіння Господнього.

Адреса: м. Львів, Левандівка, вул. Широка, 81а, тел.: 267-63-37.

Зустрічі членів клубу проводяться 1 раз в два тижні, в неділю. Початок зустрічі – 15.00 год., в приміщенні «Школи сім'ї», 3-й поверх духовного центру «Під покровом Богородиці».

Дати найближчих зустрічей: 08.02.2009р.; 22.02.2009р. і т.д.;

2) Християнський клуб знайомств «НАДІЯ» при храмі св. Володимира і Ольги.

Адреса: м. Львів, вул. Симоненка, 5а, тел.: 64-25-54; 63-67-98.

Зустрічі членів клубу проводяться кожного тижня, в неділю. Початок зустрічі – 16.30 год., в лекційному залі храму в приміщенні катехитичної школи ім. бл. свцм. Миколая Чарнецького.

ЖІНКИ:

22) група «Б»: ТЕТЯНА. Українка, греко-католичка, 10.03.1951 р.н.; ріст – 160 см.; вага – 58 кг.; очі – зелені; волосся – чорне; (7) – задовільний; (8) – не маю; (10) – доброта, працьовитість, чесність; захоплення, інтереси: – добра господиня, люблю читати; (11) – без шкідливих звичок; (12) – так; (13) – 6 років; (14) – вдова; (15) – 1 син - 1974 р.н., одружений, здоров'я задовільне; професія: – пенсіонерка; (17) – проживаю з сином; (18) – м. Львів; контактний телефон: 237-55-42.

23) група «Б»: СТЕФАНІЯ. Українка, греко-католичка, 08.01.1952 р.н.; ріст – 156 см.; вага – 56 кг.; очі – голубі; волосся – русе; (7) – задовільний; (8) – не маю; (10) – працьовитість, порядність, доброзичливість; захоплення, інтереси: – читаю книжки, люблю землю, природу, виховую внука; (11) – бути справедливим; (12) – так; (13) – 6 років; (14) – вдова; (15) – 2 самостійні доньки - 1977 р.н. та 1980 р.н., здорові; професія: – пенсіонерка, працюю економістом; (17) – проживаю з внуком 5-и років; (18) – м. Львів; контактний телефон: 267-26-16; +38-(067)-479-16-12.

24) група «Н»: ОКСАНА. Українка, греко-католичка, 15.03.1965 р.н.; ріст – 171 см.; вага – 74 кг.; очі – карі; волосся – русе; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – доброта, врівноваженість, тактовність; захоплення, інтереси: – книги, музика, театр, спілкування; (11) – порядність, спільні погляди; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – бібліотекар; (15) – матер. і житлово незалежна; (16) – м. Львів; контактний телефон: +38-(067)-873-25-35; 234-41-86.

25) група «Б»: НАТАЛЯ. Українка, греко-католичка, 17.08.1981 р.н.; ріст – 167 см.; вага – 84 кг.; очі – зелені; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – комунікабельна, товариська, весела, лагідна, ввічлива, врівноважена; захоплення, інтереси: – подорожі, спів, читання; (11) – чистота душі, спільність поглядів; (12) – так; (13) – 3 роки; (14) – отримала церковне уневажнення подружжя; (15) – дітей не маю; професія: – головний бухгалтер; (17) – матер. і житлово незалежна; (18) – м. Львів; контактний телефон: +38-(067)-314-35-57.

26) група «Б»: МАРІЯ. Українка, християнка, 15.03.1952 р.н.; ріст – 165 см.; вага – 60 кг.; волосся – світло-русе;

(7) – нормальний; (8) – не маю; (10) – всебічні; (11) – до 60-и років; (12) – (-); (13) – 2 роки; (14) – вдова; (15) – син 21 рік, освіта вища, здоровий, працює; (16) – пенсіонерка, освіта вища, працюю; (17) – житлом забезпечена; (18) – м. Львів; контактний телефон: +38-(097)-220-96-38.

28) група «Б»: ОКСАНА. Українка, православного обряду, 24.10.1959 р.н.; ріст – 165 см.; вага – 60 кг.; волосся – чорне; очі – коричневі; (7) – задовільний; (8) – не маю; (10) – емоційність, комунікабельність, поєднання протилежностей; захоплення, інтереси: – флористика, мистецтво, маркетинг; (11) – відповідальність, організованість, сімейний лідер, доброта; (12) – так; (13) – 10 років; (14) – вдова; (15) – донька, 14 р., здорова, захоплення: спорт, танці, флористика, комп'ютер; професія: – дизайнер-флорист (творча робота); (17) – матер. і житлово незабезпечена; (18) – народилася: – м. Ужгород; проживаю: – м. Львів; контактний телефон: +38-(067)-169-00-86.

29) група «Н»: ІРИНА. Українка, греко-католичка, 21.12.1980 р.н.; ріст – 155 см.; вага – 49 кг.; очі – каро-зелені; волосся – шатенка; (7) – добрий; (8) – не пунктуальна (рідко); (10) – комунікабельна, весела, відповідальна, організаторські здібності, виконавча; захоплення, інтереси: – бальні танці, німецька мова; (11) – порядний, надійний, духовний; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – офіс-менеджер у поль.-укр. фірмі; (15) – проживаю з батьками (4-х кімн.кв.); (16) – м. Дубляни, Львівська обл.; контактний телефон: +38-(097)-711-31-35.

30) група «Н»: МАРІЯ. Українка, греко-католичка, 27.04.1977 р.н.; ріст – 162 см.; вага – 75 кг.; очі – зелені; волосся – темно-русе; (7) – здорова; (8) – не маю; (10) – весела, доброзичлива, життєрадісна; (11) – відповідальність; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – медсестра; (15) – матер. і житлово забезпечена; (16) – Льв. обл., Ст. Самбір. р-н. с. В. Лужок; контактний телефон: +38-(067)-261-78-66.

31) група «Н»: ОЛЬГА. Українка, греко-католичка, 14.01.1958 р.н.; ріст – 175 см.; вага – 68 кг.; очі – карі; волосся – чорне; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – врівноважена, надійна, порядна; захоплення, інтереси: – вишивка, кар-

тини, театр, фітотерапія, природа, квіти, замки; (11) – розумний, інтелігентний, господар, життєрадісний; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – провідний економіст; (15) – матер. і житлово забезпечена; (16) – народилася: – м. Судова Вишня; проживаю: – м. Львів; контактний телефон: 69-69-65.

32) група «Н»: МАР'ЯНА. Українка, греко-католичка, 03.04.1982 р.н.; ріст – 170 см.; вага – 57 кг.; очі – сірі; волосся – чорне; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – доброта, вірність; захоплення, інтереси: – куховарство, подорожі, танці; (11) – життя в духовному дусі; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – офіс-менеджер; (15) – матер. незалежна, проживаю з батьками; (16) – м. Львів; контактний телефон: +38-(067)-883-03-56; 223-02-89.

33) група «Н»: ЛІЛІЯ. Українка, греко-католичка, 04.02.1972 р.н.; ріст – 168 см.; вага – 63 кг.; очі – карі; волосся – світло-русе; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – порядність, доброта, чесність, товариськість; захоплення, інтереси: – спорт, подорожі, читання; (11) – порядність, доброта, мужність, рішучість; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – біолог, працюю в медичні; (15) – матер. незалежна; (16) – м. Львів; контактний телефон: +38-(067)-602-40-85.

34) група «Н»: ОЛЕСЯ. Українка, греко-католичка, 25.02.1974 р.н.; ріст – 166 см.; вага – 56 кг.; волосся – каштанове; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – правдива, добра, романтична; захоплення, інтереси: – мистецтво, спорт, подорожі (в т.ч. гірські), історія України; (11) – чесний, добрий, розумний; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – викладач ВНЗ; (15) – матер. і житлово незалежна – відносна; (16) – м. Львів; контактний телефон: kedryna@gmail.com.

35) група «Н»: ІВАННА. Українка, православного обряду, 19.01.1966 р.н.; ріст – 164 см.; вага – 60 кг.; очі – карі; (7) – задовільний; (8) – не маю; (10) – добра; захоплення, інтереси: – широке коло зацікавлень, книги, квіти; (11) – працелюбність, порядність; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – бібліотекар, працюю у Львові; (15) – проживаю з батьками; (16) – м. Львів; контактний телефон: +38-(067)-902-42-77.

Як бути християнином у розвиненому світі

Правду кажучи, ось що мені прийшло в голову: аби бути християнином в розвиненій країні, треба покинути її. Але не обов'язково в географічному сенсі. Ранер говорить: християнин XXI століття або буде містиком, або не буде християнином. А бразильський єпископ Касальдаліга, чия єпархія складається із селян та індіанців, поправляє його: християнин або буде бідним, або не буде християнином.

По-перше, християнин чесний із тим, що бачить. А чесність у стосунку до дійсності – це насамперед випробування совісті. Я знав архієпископа Ромеро та о. Ігнасіо Ельякурію. Коли вони обоє спробували бути чесними, то, побачивши те, що є насправді, спізнавши народ Сальвадору, вони вирішили говорити правду. Прибувши до селища Маравільярес після місяця «зачисток», архієпископ сказав селянам: «Це ви є Тим, Якого пронизали». Ельякурія ж сказав: «Це ви – воскреслий Христос». Ось що означає бачити і бути чесним.

Відомо, що 2,5 млрд. чоловік живуть менше ніж на 2 євро в день, а 25 тис. чоловік щодня вмирає голодною смертю. Ось вони – розп'яті. Аби бути християнином, не треба навіть звертатись до Нового Завіту. Вже в книзі Буття Бог запитує: «Де Авель, брат твій?»

Друге – це «стояти за бідних». Якщо ти цього не робиш, ти вже не християнин. Адже бідні – це більшість людей. Сам Бог стоїть за них. Гноблені, експлуатовані, страждаючі... і Бог бачить їхні страждання, Бог чує їх крик. Серце вабить Бога туди, де найбільші страждання. У 1979 р. єпископи в Пуебле заявили щось фантастично прекрасне: просто за те, що ці люди бідні, – не тому, що вони добродійні і святі, – а просто тому, що вони несуть на своїх плечах увесь тягар життя, Бог захищає їх і любить їх. Бог солідарний з бідними, заради них Він втручається в людську історію.

Хто ж такі бідні? Ті, чиє життя перебуває в небезпеці від браку основних засобів. Ті, проти кого влада.

У III столітті християни говорили: «Extra ecclesiam nulla salus» (поза Церквою немає порятунку). На другому Ватиканському соборі один домініканець на ім'я Шиллебекс сказав: «Extra mundum nulla salus» (поза світом немає порятунку). А ми в Латинській Америці говоримо: «Extra raureges nulla salus» (поза бідними немає порятунку).

І по-третє. Аби знищити зло, аби викорчувати його коріння, це потрібно робити. Треба брати участь в людській історії. І бідні – просто тому, що бідні – роблять це. За це ми повинні дякувати їм. Отці-єзуїти, які трудяться у «третьому» світі, говорять: «Бідні – просто тому, що бідні, а не тому, що святі – врятують багатих», «Ці африканські Церкви, такі нещасні, бідні... врятують всі багаті Церкви світу», «З цієї цивілізації багатства лише один вихід – аби її здолала цивілізація бідності».

Божевілля, правда? Можливо.

baznica.info о. Жон СОБРИНО

Король Бахрейну подарував Католицькій Церкві земельну ділянку під будівництво храму

Король Бахрейну розпорядився виділити земельну ділянку для будівництва католицького храму. Рішення Хамада Бін Ісуса Аль Халіфа стало відповіддю на заклик, з яким Папа Венедикт XVI звернувся до цієї держави під час представлення вірчих грамот послом Бахрейну при Святому Престолі 18 грудня 2008 року. Під час аудієнції для Насера Мухамеда Юсефа аль Белуші, першого представника арабського королівства у Ватикані, Папа зауважив: «Сьогодні, поряд із збільшенням числа католиків у країні, хотілося б, аби також збільшувалася й кількість місць для здійснення богослужінь».

Бахрейн став першою державою Персидської затоки, яка дала дозвіл на будівництво католицького храму: цього року виповнюється 70

років з часу відкриття першої католицької церкви Пресвятого Серця Ісуса, освяченої тут у різдвяну ніч 1939 року.

Стосунки Святого Престолу та арабського королівства протягом 2008 року досягли значного прогресу. Окрім прибуття до Ватикану першого посла, 9 липня відбулася зустріч між Папою Венедиктом XVI і королем Бахрейну, який офіційно запросив Папу відвідати країну.

Нині з майже 800 тисяч жителів Бахрейну 80% складають мусульмани (60% шиїтів і 20% сунітів). Католики представляють 10% населення; в більшості це – іноземні робітники з азійських країн.

Дізнавшись про майбутнє будівництво католицького храму, протестантський пастор Хані Азіз висловив сподівання на те, що «король буде настільки ж щедрим і до нас, і подає земельну ділянку для будівництва євангельської церкви».

Видано перший міжконфесійний переклад Біблії кастільською мовою

Після 30 років роботи у Папському університеті Саламанки відбулася презентація першого міжконфесійного перекладу Біблії на кастільську мову. Здійснили його з оригінальних мов: юдейської, арамейської і грецької. Вперше в історії, – підкреслює газета Святого Престолу «L'Osservatore Romano», – всі християни, які говорять іспанською, матимуть у своєму розпорядженні один і той же текст, в якому враховані різні богословські позиції.

Як пояснили учені, найбільші труднощі полягали у представленні та складанні зауважень і доктринальних вказівок. Текст, який складається з 2200 сторінок, включає словник

біблійних термінів і літературну історичну хронологію. Видання також містить таблиці відповідності, які стосуються одиниць ваги, виміру і монет, опис юдейського календаря та орієнтовні карти місць, де відбувалися події, про які говориться в Біблії. На думку богослова Жозе Мануеля Сан-

чеса Саро, викладача богослов'я в Папському університеті Саламанки, міжконфесійна Біблія на кастільській мові є «віхою» і «однією з найбільших подій в історії іспанської Церкви». За словами бібліста і протестантського теолога Жозе Луїса Андаверта, при перекладі «не виникало великих суперечностей», оскільки всі примітки, коментарі і вступи «мають позаконфесійний, історичний, лінгвістичний і літературний характер».

В Іспанії міжконфесійна Біблія кастільською мовою виходить услід за виданнями на таких же регіональних мовах, як каталонська та баскська. У Латинській Америці вже здійснено міжконфесійний переклад на іспанську мову.

Петербурзькі комуністи пропонують канонізувати Сталіна

У Російській православній Церкві все частіше лунають заклики причислити Йосифа Сталіна до лику святих, оскільки він нібито був глибоко віруючою і праведною людиною. Про це пише газета «Новые вести». Так, покійний протоієрей Дімітрій Дудко, який замолоду був відвертим «антисовєтчиком» і чимало років провів у сталінських таборах, на старості раптом запалав любов'ю до «вождя й учителя». Про те, що Сталін був насправді віруючим і що жодних гонінь на Церкву на його совісті немає, священник говорив у своїх проповідях. А в одній зі статей написав: «Так і хочеться нарешті виголосити: «Святий праведний Йосифе, моли Бога за нас!»

Здавалося б, це поодинокий випадок. Однак в отця Дімітрія виявилися послідовники: у храмі святої рівноапостольної княгині Ольги в Стрельній настоятель-ігумен Євстафій (Жаков) виставив ікону блаженної Матрони Московської, про життя якої ходять чимало легенд. Одна з них говорить, що «матінка Матрона» мала довірчі бесіди зі Сталіним, а восени 1941 року прийняла його в себе, дуже стурбованого становищем у Москві, і заспокоїла, сказавши: «Ти один залишишся в місті. Усіх відправляй, а місто не здавай. І не здаси».

Отож, саме ця зустріч і зображена на іконі. Причому Сталін, зображений у повний ріст, з великою портретною подібністю, виглядає набагато вражаюче від самої Матрони. Парафіяни, відмовляючись прикладатися до такого «святого образу», висловили ігумену Євстафію своє невдоволення, після чого він переніс ікону до нижнього бокового вівтаря храму.

Свою ініціативу священник пояснив так: «Почуття, що Сталін – батько народів, що він почасти і мій високий батько, – це почуття не полишало мене протягом усього життя. У мене було два батьки, крім Батька Небесного: один – мій батько по плоті, а інший – це батько народів, який був суворим, який коли судив, то, можливо, колись і помилявся, але який однаково був батьком моєї країни. Будь-які нападки на Сталіна і смішні, і огидні. Я не хочу слухати цих пуделів демократії, які гавкають на мертвого лева, – я прислухаюся до свого серця. Я поминаю Йосифа Віссаріоновича на всіх службах, де це доречно, особливо в ті дні, коли він умирив, у день його народження, у ті дні, коли він святкував загальну Перемогу нашого народу».

На зауваження, що Сталін все-таки був атеїстом, о. Євстафій відповів: «А звідки ви знаєте? Те, що він очолював атеїстичну державу – так мало хто що очолював! Я більше вірю двом патріархам – Сергію та Алексію I. Вони говорили зовсім виразно: Сталін був віруючою людиною».

За дивним збігом обставин, одночасно з появою «ікони святого Йосифа» комуністи Санкт-Петербурга звернулися до Патріарха з пропозицією канонізувати Сталіна. Лідер комуністів Петербурга і Ленінградської області Сергій Малінкович заявив: «Не буду приховувати, більшість членів нашої організації – атеїсти, але є й віруючі, православні, і ми намагаємося враховувати їхні настрої. Ті священники, з якими ми спілкувалися, говорять, що особа Сталіна користується в парафії великою повагою. Тому ми й заговорили сьогодні про його канонізацію і про створення ікон з його зображенням». За словами Малінковича, незабаром будуть надруковані 10 тисяч таких іконок, щоб «поширювати ці зображення серед тих, для кого Сталін уже давно святий».

(Продовження у наступному числі “Метри”)

Стефан КРЕНЦЕР

Біблійна історія створення як подала відома сьогодні історія сотворення?

(Початок у попередніх числах «Мети») СОТВОРЕННЯ ЖІНКИ

У створенні жінки стає ще раз ясним те, що існує істотна різниця між людиною і твариною. Всі тварини проходять повз Адама, він дає їм їхні імена. Це він може лише тому, що він пізнає їх у їхній сутності, тому що ім'я – це не тільки слово: воно висловлює щось про сам предмет. Адам не знаходить серед тварин помічницю, яка була б йому відповідною. Водночас ці вірші Бут. 2,18-20 звертаються проти культу тварин у язичницькому докльлі. Тварина підпорядкована людині, отже – вона ніколи не може бути богом.

Чому Бог сотворює жінку з ребра чоловіка? Адже він міг би сотворити Єву так само, як і Адама, із землі. Чому автор розповідає тут таку неправдоподібну історію:

«Тоді Господь Бог навів глибокий сон на чоловіка, і коли він заснув, узяв одне з його ребер і затулював те місце тілом. Потім з ребра, що його взяв від чоловіка, утворив Господь Бог жінку і привів її до чоловіка» (Бут. 2,21-22).

Ця історія, яка сьогодні для нас звучить дивно, повинна прояснити одне: обидвоє, чоловік і жінка, за своєю сутністю є одне й те саме: повні і цілісні люди. Це було для тодішнього часу зовсім не ясно. Жінка розглядалася як меншвартісна і як така, що нижча за гідністю від чоловіка. Автор кладе край цьому уявленню. Жінка взята від чоловіка і тим самим є такою ж людиною, як і чоловік. Тому Адам вигукнув: «Це справді кість від моїх костей і тіло від мого тіла. Вона зватиметься жінкою, бо її взято від чоловіка» (Бут. 2,23).

ЧИ НА ПОЧАТКУ БУЛА ОДНА ПАРА ПРАБАТЬКІВ?

Згідно з Книгою Буття 2,7, Бог сотворює спочатку одну людину – одного чоловіка. З цього чоловіка походить жінка. Чи це тільки образ, чи за тим чиниться богословське твердження: на початку була лише одна людина, і вона є коренем усього людства? Тут також постає питання: Чи походить людство від одного подружжя, чи, можливо, що в той сам час, незалежно одне від одного, «виникає» більше людей? Це природничі питання, на яке ми, певна річ, не можемо очікувати відповіді з Біблії. З тексту Книги Буття не можна вивести аргументу ні за, ні проти одної чи другої тези. Велика частина екзегетів вважають, що історія про рай відстоює суворий моногенізм, тобто походження людства від однієї пари. Як підставу для свого погляду вони наводять єдність людства у цілому світі та чітке відмежування від тваринного світу.

Інша частина вважає, що формування Адама з землі та створення Єви з частини Адама є лише образом. Тому історія створення не хоче ствердити, як виникла людина, а – чим є людина. Отже, питання про походження людини залишається відкритим. Слово Адам (тобто «людина»), згідно з цими «новішими» екзегетами, не є найменуванням окремої людини, а родовим поняттям. Чи така інтерпретація є прийнятною для богослов'я, це вже інше питання; згідно з екзегезою історії створення, вона у будь-якому разі не може бути вирішена на користь того чи іншого погляду.

ДРАМА ГРІХОПАДІННЯ

Розповідь про те, як змії спокушає людину – це психологічний шедевр. Змії прикидається дурнем. Він хоче, щоби жінка його повчила: «Чи справді Господь Бог велів вам не їсти ні з якого дерева, що в саді?» Змії безмірно перебільшує і тим побуджує жінку до заперечення: «Нам дозволено їсти плоди з дерев, що в саді. Тільки плід з дерева, що посеред саду, Бог наказав нам: «Не їжте його, ані не доторкайтесь, а то вмерете!» (Бут. 3,2-3).

Вже у цій відповіді Єви звучить тихий сумнів стосовно Божої доброти. І тут настає спокуса: «Ні, напевно не помрете!» Їжте лишень плоди з цього дерева! Бог не хоче дозволити вам щастя! Він хоче тримати вас нічкеними. Бог знає: «Коли скуштуєте його, то відкриються у вас очі, і ви станете як Бог, що знає добро й зло» (Бут. 3,5).

Змії спотворив людині образ Бога: це нещасний Бог, чий становище перебуває під загрозою від людини. Від цього Бога люди більше не хочуть бути залежними, вони беруть свою долю у власні руки. Тепер до гріха – лише один крок.

(Продовження у наступному числі «Мети»)

о. Юліан КАТРИЙ,
«Заповіді Божі»

ГРІХИ ПРОТИ ДРУГОЇ БОЖОЇ ЗАПОВІДІ

Друга Божа Заповідь не тільки приписує виявляти Божому імені належну пошану, але також забороняє все те, що зневажає святість Божого імені. Тож погляньмо на різні гріхи, якими можна провинитися проти другої Божої Заповіді. Сюди належать такі гріхи:

ЛЕГКОВАЖНА ВИМОВА БОЖОГО ІМЕНІ

Друга Божа Заповідь приписує, щоб Боже ім'я намарне не вимовляти. Що значить – намарне? Намарне – значить: без слушної причини, без застанови, у гніві, в жартах, з пустої звички і т.п. Св. Апостол Павло навчає: «Жодне погане слово нехай не виходить з уст ваших, а лише гарне» (Єфес. 4,29). Скільки-то людей у нетерпеливості або в гніві намарне, без потреби, взивають ім'я Боже, напр.: «О, Боже, які ті діти чи люди прикри!» При кожнім малім подразненні вони нетерпеливо взивають: «О, Боже, Ісусе, Маріє!» Скільки-то людей з пустої звички бігмаються, взивають Бога на свідка, щоб своїм словам надати більшої поваги. Чи це не є зневагою Бога взивати його при кожній суперечці? Хто Бог, а хто ми? Ми – мале, немичне, грішне створіння – у маловажній справі кличемо на свідка свого Створителя і Суддю.

У св. Письмі Старого Завіту сказано: «Не вимовлятимеш імені Господа Бога Твого надармо, бо Господь не вважатиме безвинним того, хто закликає ім'я його надармо» (Второз. 5,11). Зневажають Боже ім'я ті, що його вживають у жартах, при пиятиці, як напр.: «Пиймо ще третій раз, бо в Тройці Бог перебуває!» Чи це не є кпини з Божого імені і св. Тройці? Ісус Христос у св. Євангелію перестерігає нас перед пустими словами і грозить за них Божим судом: «Кажу бо вам: за кожне пусте слово, яке скажуть люди, дадуть відповідь судного дня за нього» (Мат. 12,36). Коли ж за кожне пусте слово треба буде відповісти перед Богом, то що сказати

НЕ ВЗИВАЙ НАМАРНЕ ІМЕНІ ГОСПОДА БОГА ТВОГО

ДРУГА БОЖА ЗАПОВІДЬ

за вживання Божого імені у гніві чи жартах? Св. Апостол Павло, маючи перед очима зневагу Божого імені, наказує: «Усяка досада, гнів, лють, крик та хула мусять бути викорінені з-посеред вас разом з усією злобою» (Єфес. 4,31).

ПРОКЛЬОНИ

Хто грішить прокльонами? Грішить той, хто у злості бажає Божого прокляття або собі, або іншим. Уживати прокльонів у гніві – це погана звичка й погано свідчить про характер такої людини. Часто буває так, що батьки у злості проклинають своїх дітей, бажаючи їм усякого зла і навіть смерті. Чи справді батьки, що люблять своїх дітей, бажали б, щоб їх проклин сповнився на їхніх дітях? А якщо ні, то чому проклинати їх і призивати Божу кару?

Добрі батьки повинні виховувати і виправляти своїх дітей не прокльонами, але любов'ю, терпеливістю і молитвою. Під цим оглядом мати Сл.Б. митр. А.Шептицького дає всім

коли в прокльонах не бажаймо собі або іншим смерті, бо тільки Господь Бог має право до нашого життя. Чи воно гарно свідчить про нас, коли ми своїх уст уживаємо до молитви і ними приймаємо св. Причастя, а опісля тими самими устами через прокльони зневажаємо Бога? Св. Апостол Яків перестерігає нас перед неопанованим язиком, кажучи: «Усі роди диких звірів та птахів, гадів та морських потвор були приборкані і приборкуються людським хистом. Язика ж ніхто з людей не може вгамувати: він – зло, що спокою не знає, наповнений смертельною отрутою. Ним благословляємо Господа й Отця і ним клянемо людей, що створені на пошану Богу. З тих самих уст виходить благословення і прокляття. Не слід, брати мої, щоб це так було» (Яків 3,7-10). Ісус Христос у св. Євангелію добре нас учить, як уживати язика: «Хай буде ваше слово, – каже Він, – так, так; ні, ні, – а що більше цього, те – від лихого» (Мат. 5,37).

БОГОХУЛЬСТВА

В чому полягає богохульство? Богохульством грішить той, хто з погордою визиває Бога, кпить собі з Нього, з його прикмет, називає Бога образливими словами; хто кпить собі зі св. віри, зі Служби Божої, св. Тайн або Святих. У Старому Завіті за богохульство була кара смерті. «Хто хулить ім'я Господнє, – сказано в книзі Левіт, – того скарата смертю, вся громада нехай каменеє його; чи приходень, чи тубілець, як хулитиме ім'я, мусить умерти» (24,1.).

Богохульством також грішить той, хто приписує Богові щось, що йому

противиться, напр., називаючи його тираном або жорстоким, або коли щось перечить, що Бог має, напр., що Бог не є справедливий, не є всемогутній, всезнаючий і т.п. Богохульство – це один з найбільших гріхів. Це пізнати по тім, що Господь Бог часто гріх богохульства вже карає тут, на землі.

Св. Апостол Павло, перестерігаючи перед зневагою Бога, каже: «Не обманюйте себе самих: з Богом жартувати не можна» (Гал. 6,7). Коли тут, на землі, карають за зневагу маєстату короля чи президента, то що сказати про зневагу найвищого і найсвятішого Божого Маєстату?

нашим батькам прегарний приклад. Коли одного разу запитали її, що вона робила, що так гарно виховала своїх п'ятьох синів, то вона відповіла: «Я любила їх і старалася пізнати, ким кожний із них є. Моя єдина система виховання – це «Богородице Діво». Ніщо інше, – лише «Богородице Діво». Хлопець добрий, чемний, вчиться, слухає, є здоровий – «Богородице Діво». І навпаки, – хлопець зле робить лекції, непослушний, доказує, наражується на небезпечний випадок, – знову: «Богородице Діво».

Ніколи не проклинаймо свого життя або своєї родини чи своєї праці. Ні-

ПІДБЕРІЗЦІ

(Закінчення, початок у попередньому числі «Мети»)

Церкву у неовізантійському стилі розмалював відомий митець Модест Сосенко, завершивши свою роботу в 1910 році. До сьогодні в церкві зберігся напис, зроблений рукою художника М.Сосенка: «За Святійшого Отця Папи Пія, великого державного імператора Франца Йосифа, за преосвященного митрополита Кир Андрея на Шептицького, за душпастирства о. Є.Шухевича, при провізорах церковних Якову Кернозі і Марії Чорній живописав дім сей я, Модест Сосенко».

«Розпис цей дістав розголос по всій Галичині. Про М.Сосенка вже говорили як про маляра, який розумів свій народ, який зрозумів його життя-буття і який бачить красного в народі, старається в малярстві від-

кожній хаті висіли портрети лідерів москвофільства о. І.Наумовича та російського царя Миколи II. І відродно, що в боротьбі проти москвофільства, а також пияцтва, о. Шухевич знайшов спільника в особі сільського вїта Василя Влоха.

Результати співпраці священника і вїта не забарилась – місцевий корчмар Аврамко змушений був закрити свою корчму, яка знаходилась неподалік церкви. Він намагався відкрити корчму в іншому кутку села, але і тут його спіткала невдача – селяни просто завалили вже готову під корчму будівлю.

З ініціативи пароха в Підберізцях провели також першу в Галичині комасацію земель. Результати були настільки вражаючими, що село разом з митрополитом А.Шептицьким поспішив відвідати баварський архикнязь Максиміліан. Взагалі парафія в Підберізцях

Блаженний священномученик Андрій Іщак.

свідомого священника до восьми років тюремного ув'язнення. Восени 1947 року він був перевезений до тюрми в Харкові, де й помер наступного року.

Окремо слід згадати і про особу о. Андрія Іщака, який певний час працював сотрудником у підберізьському храмі під час недуги о. Є.Шухевича. Народився він 23 вересня 1887 року в м. Миколаїв. Богословські студії закінчив в університетах Львова та Інсбрука, у 1914 році здобув ступінь доктора богослов'я і був рукоположений

у священство. У 1918 році став професором Львівської духовної семінарії, а в наступному році був призначений душпастирем в селі Сихів біля Львова. З 1928 року душпастирство поєднував із викладацькою діяльністю у Львівській Богословській Академії та допомогою хворому о. Є.Шухевичу.

Загинув о. А.Іщак від рук відступаючих радів 26 червня 1941 року: його захопили солдати, після чого живим священника вже ніхто не бачив. Тіло його, поколоне багнетами, було знайдене лише через декілька днів. Поховали мученика за віру на цвинтарі біля старовинної дерев'яної церковці Пресвятої Трійці на Сихові, у якій він служив протягом багатьох років. А рівно через 60 років, під час свого візиту до Львова, Святіший Отець Іван Павло II проголосив священномученика Андрія Іщака блаженим. Тож і парохіяни Підберізців можуть, незалежно від своєї конфесійної приналежності, відчувати свою причетність до цієї святої постаті і молитись до нього як до свого покровителя.

Проект одного з вітражів у церкві, виконаний М.Сосенком у 1907 році.

Богдан ЗАКАЛИК

Пам'яті священника

Я ДОБРЕ ЗНАВ ОТЦЯ МАР'ЯНА ФАРМІГУ

Біля Крехівського монастиря на горбочку є цвинтар. Серед доглянутих могил вирізняю ту, на якій портрет ще молодого мого приятеля-священника – отця Мар'яна Фарміги...

(Закінчення, початок у попередньому числі «Мети».)

На фото: Крехівський монастир.

Він був компетентним у всіх справах Церкви, завжди слухав радіо «Ватикан». Разом зі знайомими священниками збирався на конференції, де читали доповіді про якогось святого або розбирали моральні випадки. Часто обговорювалися зміни, які впроваджувалися в Церкві після II Ватиканського собору.

Мав велике почуття гумору, яке не раз виручало його в найскладніших ситуаціях, – як казав, навіть в тюрмі. Любив дітей і вмів з ними говорити. Готував їх до Першого Причастя, а пізніше вважав себе відповідальним за них, за їх духовне життя. На святого Миколая часто таємно робив подарунки своїм вихованцям. Повісить, скажімо, даруночок на клямку, подзвонить у двері, а сам сховається. Радість дітей не мала меж...

Допомагав багатодітним сім'ям. Ділився з останнього, а сам дотримувався монашого убожества.

Вже перед виходом Церкви з підпілля склав монаші обіти. Та здоров'я і цього разу його підвело: високий тиск і серце, втомлене «життя борбою», прикували його до ліжка. Брати-василіяни взяли його до відновлюваного в той час монастиря у Гошеві, і він ще мав велике щастя відправляти в монастирській церкві та сповідати.

У 1992 році його не стало. Поховали його в Крехові, а він мріяв знайти останній притулок на Личакові. Навіть гробовець купив собі наполовину з владикою Стернюком. Та не судилося. Митрополит Володимир спочиває в крипті Собору святого Юра, а отець Мар'ян – серед своїх співбратів біля Крехівського монастиря.

Ціле життя отця Мар'яна Фарміги було служінням Богу. Священик за покликанням, він працював над спасенням душ. Любив свій народ, хотів якнайбільше його освячувати, облагороднювати. Відправляючи щоденно Службу Божу, прагнув благодать Божу зискати для народу. Сповідуючи, моралізував, закликав до дотримання чеснот. Кредом його життя було: «Шукайте насамперед Царства Божого і правди Його, а все інше додасться Вам».

Служив Богу, а тим самим служив своєму народові.

Спогади священника Миколи Шаварина записала Ірина КОЛОМИЄЦЬ, ІІЦ УКУ

На фото: Церква св. Михайла, споруджена у 1891 році.

дати; він Богом даного таланту не закопає, а, люблячи свій нарід, по всій широкій Україні буде старатись його пізнати та народну культуру використає для створення нашої штуки малярської, а загалом, свідомий своєї гідності, підпре його в сій праці», – писав мистецтвознавець І.Свенціцький.

Особливо цікавим та плідним був М.Сосенко в галузі церковного стінопису (розписав 11 церков). У візантійському стилі виконаний розпис храму і в Підберізцях. Робота була виконана на такому високому мистецькому рівні, що цей розпис викликав фурор не тільки серед своїх, а й серед чужинців. Згадує житель Підберізців Михайло Лоза: «Багато людей – і то видатних – приїжджало згодом до Підберізців оглянути церкву. Між ними були навіть чужинці, у тому числі і польський єпископ. Оглянув храм баварський архикнязь Максиміліан у товаристві митрополита А.Шептицького. Коли до села приїхала духовна семінарія зі Львова під проводом свого ректора, то він вписався до книги так: «Нарешті, нарешті і я побачив Підберізці – о. др. Йосиф Боцян».

Варто згадати тут і про вітражі, які виконала за проектом М.Сосенка відома фірма у Кракові. Коли прийшлося до розрахунків за виконану роботу, керівник фірми почислив у декілька разів менше, ніж зазвичай, мотивуючи свій крок тим, що за історію фірми таких гарних вітражів ще не доводилось виконувати.

На жаль, у цей час в Галичині ширилися москвофільські настрої. Варто лише сказати, що чи не в

важалася однією з найкращих в Галичині.

У 1918 році о. Є.Шухевич важко захворів, а в 1919 році його розбив параліч. Він втратив мову і пам'ять, так що самостійно вже не міг виконувати душпастирських обов'язків і змушений був просити для допомоги помічників. Їх було декілька: у 1918 році – о. В.Дрелих, згодом – отці І.Новосад, Т.Банах, О.Стефанович, І.Васильківський, А.Іщак. 17 липня 1924 року о. Є.Шухевич помер.

Ще перед смертю отця Шухевича на парафію був призначений консисторією о. Ісидор Никон Сохоцький, який адміністрував парафією до жовтня 1927 року. Щойно у 1928 році постійним парохом у Підберізцях було затверджено о. Йосифа Осташевського. Цей високоосвічений священник під час німецької окупації був винниківським деканом, професором педагогіки та катехитики Боголовської академії у Львові.

Отець Осташевський залишився опікуватись підберізьською громадою і після Другої світової війни, та оскільки відмовився переходити на «казьонне» православ'я, був, звісно, репресований. 18 березня 1946 року його арештували. Осць як його охарактеризували репресивні органи: «Декан Осташевський – ярий католик, старий і хворий, по його просьбі відсторонений від обов'язків і від посади декана». На допитах старенький отець, фізично знесилений, признався, що у його помешканні проживав представник Центрального проводу ОУН зі своєю дружиною. Такого ем'гебісти не прощали і засудили цього національно

ЖИТТЯ СВЯТОЇ ГЕНОВЕФИ ЛУЧЕНИЦІ

(Продовження. Початок у попередніх числах «Мети»)

СУМ ГРАФА ЗИФРИДА
Граф Зифрид, тяжко поранений, хорував у таборі, коли на фальшивий наклеп свого улюбленого дворянина Голя в першому приступі гніву видав засуд смерті на Геновефу. Не було тоді при нім старого та чесного Вольфа, котрий пильнував вузький прохід між горами. Коли Вольф прийшов до шатра графа, щоб довідатися про його здоров'я, Зифрид відразу ж розповів йому про свій вчинок під час його відсутності. Чесний слуга дуже перелякався і зблід, як стіна:

— О, дорогий пане, що ти наробив! Твоя жона не є винна — за те я ручаюсь моєю сивою головою! Ця чесна пані була дуже побожна, тому не могла вчинити так приступно, — це твій Голя є нікчемою. Вір словам вірного слуги! Я добре знаю, що Голя своїми підслесливими словами опанував твоє серце, але — вір мені — він є найбільшим твоїм неприятелем, бо в очі хвалить тебе, а в серці ненавидить. Відповідно, той є найбільшим твоїм приятелем, котрий не боїться сказати тобі правду в очі, хоч вона тобі не мила, бо наражається на твій гнів.

Послухай мене, добрий пане! Відміни свій нерозумно виданий засуд. О, Боже! Я ніколи б не пробачив собі, мій графе, і вважав би за великий злочин, коли б ти навіть не вислухав найбільшого слугу, бо ти на підставі підлого наклепу засудив її на смерть. О, повздержи свою невгамовну прудкість, щоб пізніше не жалкував ти!

Подумав граф, що заскоро видав засуд смерті, але ще не знав, на чий стороні є правда: чи його жінка Геновефа є винна, чи улюблений дворянин. Голя був дуже хитрим і підступно підслесливим; до того ж, посланець, якого вибрав Голя, був схожим на нього: посмів закляттям на свою чесність і на все, що є найсвятішим, викликати підозріння графа. Однак, на прохання чесного Вольфа, вислав граф ще тої самої ночі другого посланця до Голя з наказом, щоб лише стеріг жону в покоях, не дозволяв їй нікуди виходити,

але не робив їй жодної кривди. Дав тому посланцеві найкращого коня, звелів якнайшвидше їхати, пообіцяв йому велику винагороду, якщо приїде вчасно до замку і привезе удоволену відповідь.

По від'їзді посланця Зифрид щоразу все більше задумувався. Нераз здавалося йому, що Геновефа є невинною, але по хвилі думав, що неможливим є

Більше ніж рік хворів граф через свої рани, бо неспокій і терзання совісти затримували видужання. А коли він видужав, то попросив короля, щоб той звільнив його від служби. Король охоче погодився на це, бо маври були майже цілком розбиті. Граф Зифрид з чесним Вольфом і своєю дружиною поспішив додому.

Коли пізнім вечором в'їхав до першого свого села, то нічого іншого не почув від зібраного народу, як лише нарікання на безбожного Голя, котрий вбив їх милосердну пані. Граф зіскочив з коня, привітався зі старшими і допитувався їх, що сталося під час його відсутності. І нічого іншого не чув, крім прокляття на нікчемного Голя і благословенства невинної Геновефи.

З неспокійним і закровавленим серцем поїхав далі. Коли доїжджав до брами свого замку, почув звуки веселої музики, бо Голя влаштував, власне, бенкет для своїх помічників. Голя був впевненим у тому, що граф загине внаслідок страшної рани, а він сам стане паном цілого графства. Через вічні забави і бенкети хотів придати голос свого сумління, який щораз більше не давав йому спокою. Але тоді, коли він бенкетував, слуги, котрі носили смачні страви і дорогі напої, говорили між собою:

— Побачиш, якщо наш дорогий пан загине, то цей хитрий і підступний Голя стане паном цього замку. Але глянь, який він збентежений і неспокійний!

— Ах, як він дико виглядає, яка його веселість удавана і примушена! Сидить тут так, як убійник перед смертю. Не хотів би бути на його місці і дістати ту нагороду, що чекає його на другому світі.

Врешті граф наказав трубачеві дати сигнал, щоб повідомити про його приїзд до замку.

Замкова сторожа відповіла трубою. На цей голос Голя і всі бенкетуючі зірвалися зі своїх місць, мов громом вражені. «Граф приїхав, граф приїхав!» — всі гомоніли по замку.

(Продовження в наступних числах «Мети»)

Св. Геновефа поглядає на Париж. Розпис з інтер'єру Пантеону.

те, щоб Голя, його улюблений слуга, міг його так страшно ошукати. Десять разів на день посилав свого вірного Вольфа, щоб той подивився, чи не повернувся посланець. Цілу ніч не міг заснути, а лише думав, з чим він приїде.

Нарешті повернувся посланець і привіз страшну звістку, що Геновефу за його наказом впроваджено ще тої самої ночі до лісу і там страчено разом із сином. Коли почув це граф, то зблід, як крейда і з жалю не міг промовити ані слова. Чесний Вольф плакав, мов дитина, всі лицарі в таборі проклинали нерозумний наказ графа і присягали, що як тільки повернуться додому, то поріжуть на шматки тіло зухвалого Голя.

Вітаємо ЧОВІЛЯРІВ!

У лютому святкують ювілеї:

20-річчя священства — о. Мирослав Притула (26. 02)

15-річчя священства — о. Василь Ковальчук (15.02)

50-річчя уродин — о. Василь Коханевич (14.02)

40-річчя уродин — о. Василь Милькус (13.02)

40-річчя уродин — о. Іван Цихуляк (13.02)

ДУМКИ ПРО ВІЧНЕ ЧИ НЕ НАГАДУЮТЬ ЦІ ІСТОРІЇ ЩО-НЕБУДЬ ІЗ ТВОГО ЖИТТЯ?

1. Якось одного бізнесмена запросив на великий прийом його товариш дитинства, який став багатим і відомим промисловцем. Там було близько сотні гостей, і коли в метушні свята їм нарешті вдалося усамітнитися й поговорити, запрошений товариш сказав господареві: «Як добре тобі живеться! Ти — король! Такий масток! Величезна фабрика! Славна дружина! Чарівні діти!» Господар відповів: «Так, твоя правда: мені живеться добре». Але раптом він спохмурнів і сказав: «Тільки не запитуй, як виглядає все тут, усередині». При цьому він з гіркою вказав на своє серце.

Часто в наших серцях немає миру. Там живе гріх, який не дає спокою нашій душі.

2. У квітні 1987 року Мікі Мантела, популярний спортсмен, був доставлений до лікарні із серйозною травмою прямо з бейсбольного матчу. Пізніше Мікі розповів одному журналістові, який сон побачив він у лікарні: «Мені снилося, що я помер і потрапив на небо. Святий Петро привітався зі мною, а коли я сказав, що мене звать Мікі Мантела, святий Петро здивувався: «Невже?» І пропустив мене. Я пройшов і побачив Бога, який мені сказав: «Ми не можемо тебе отут прийняти, оскільки в житті ти поводився не так, як треба. Але зроби мені послугу: постав свій автограф на декількох бейсбольних м'ячах».

Цей смішний сон нагадає нам, що ніхто не уникне Божого суду. І популярність тут, на землі, ще не означає заслуг перед Богом.

Чи боюся я Божого суду після смерті?

Картина Леонардо да Вінчі «Тамна вечеря» 1494-1498, Олія і темпера на шпукатурці.

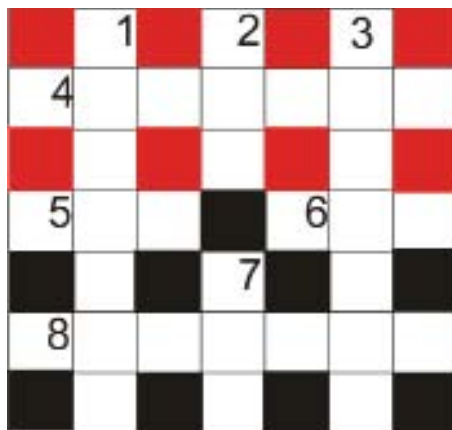

**Втрачену печатку
релігійної громади УГКЦ
парафії Пресвятої Богородиці
с. Прилбичі Яворівського району
вважати недійсною**

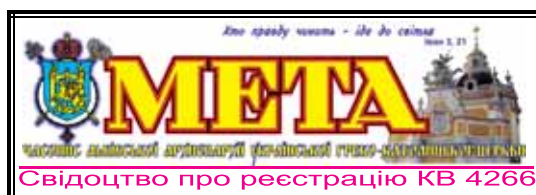
Міні-кросворд «Релігійний»

По горизонталі: 4. Вечірне Богослужіння у християн. 5. Звання духовної особи, служителя культу. 6. Навернення з поганства, вірний учень і супутник апостола Павла. 8. Церковний устав, подає відомості та вказівки щодо Богослужінь кожного окремого дня на цілий рік.

По вертикалі: 1. Найвищий ангельський чин. 2. Старший синагоги в Капернаумі, дочку якого воскресив Христос. 3. Три церковні пісні Служби Божої, складені з стихів псалмів. 7. Ріка в Єгипті, на березі якої фараонова дочка знайшла в кошику маленького хлопчика — майбутнього вождя ізраїльтян.

Склав Богдан ЛАДАНАЙ (Відповіді на міні-кросворд у наступному числі «Мети»)

Над випуском працювали:
головний редактор:
о. Іван ГАЛІМУРКА,
літературний редактор **Святослав СМУК,**
більдредатор і технічний редактор:
В'ячеслав ЧИЖЕВСЬКИЙ.

Відгуки та пропозиції надсилати на адресу:
площа св. Юра, 5, м. Львів,
Україна, 79000,
тел. (0322) 79-86-93;
тел. (032) 233-40-73;
e-mail: meta.ugcc@gmail.com
meta_ugcc@ukr.net

Редакція залишає за собою право скорочувати і редагувати матеріали. **За достовірність фактів відповідає автор.**
При передруку посилання на газету «МЕТА» обов'язкове.
Матеріали не рецензуються і не повертаються.
Редакція може не поділяти думку автора.
Друк: друкарня ДП МО України «Армія України»
Тираж: 6000 Замовл.